

การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวสินีนาง สุทิน

27 M.A. 2548

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2548

1-20000-0000

สินีนานู สุทิน. (2548). การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรม
การเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. ทศพร ประเสริฐสุข.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรม
นิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์
กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปี
การศึกษา 2547 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่มีผลคะแนนรวมการเรียนรู้คณิตศาสตร์
กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน แล้วให้นักเรียน
ทั้ง 76 คนนี้ ตอบแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ แล้วผู้วิจัยคัดเลือกเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรม
การเรียนรู้ต่ำ ได้นักเรียนจำนวน 38 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย
อีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
ได้แก่ แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรม
นิยม และแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ Wilcoxon's
Matched – Pairs Signed – Ranks Test และ The Mann – Whitney U Test

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้
คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ภายหลังการทดลอง พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่
ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้
คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

DEVELOPING STUDYING BEHAVIOR OF MATHAYOM SUKSA II
STUDENTS OF SRIVIKORN SCHOOL IN BANGKOK
THROUGH BEHAVIORAL GROUP COUNSELING

AN ABTRACT
BY
MISS. SINEENAT SUTIN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2005

Sineenat Sutin. (2005). Developing Studying Behaviors of Mathayom Suksa II Students of Srivikorn School in Bangkok Through Behavioral Group Counseling. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Assist. Prof. Dr. Tossaporn Prasertsuk.

The purpose of this research was to develop studying behaviors of Mathayom Suksa II students of Srivikorn School in Bangkok. The subjects of this study were classified from 76 Mathayom Suksa II students whose midterm Mathematics scores were lower than 49 scores and from 36 Mathayom Suksa II students whose studying behaviors were low. Sixteen of the students were randomly selected for the study. They were then randomly divided into two groups : an experimental group and a control group, each group consisted of 8 students. The research instruments were a survey recording of students' studying behaviors, a program of behavioral group counseling, and a studying behavioral recording data sheet. The data were analyzed by Wilcoxon's Mathed – Pairs Signed – Ranks test and the Mann – Whitney U test.

The results of the study were as follows:

1. Significant differences in studying behaviors of the experimental group students existed before and after participated in the program of behavioral group counseling at .01 level.
2. Significant differences in the studying behaviors of the experimental group students and the control group students existed after the experiment at .01 level.

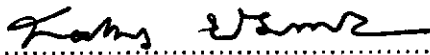
การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวสินีนาง สุทิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรม
การเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ของ สินีนาฏ สุทิน
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

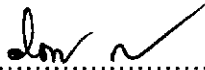
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข)

คณะกรรมการสอบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข)

ประธาน

(ศาสตราจารย์ ดร. ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ อนุสรณ์ อรรถศิริ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย ชูชาติ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

วันที่..๔๐...เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และประธานกรรมการการสอบสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ตลอดจนแนะแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ตลอดจนแนะแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์อนุสรณ์ อรรถศิริ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงษ์ประยูร อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ตรวจสอบปรับปรุงและแก้ไข เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ที่ได้ให้ความกรุณาแนะนำสถิติต่าง ๆ ในการทำสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ที่ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และความเชื่อมั่น และพร้อมจะนำความรู้ที่มีไปใช้ประโยชน์ในวิชาชีพ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณะครู-อาจารย์ โรงเรียนศรีวิกรม์ ที่กรุณาให้ความร่วมมือและให้กำลังใจและสนับสนุนให้ผู้วิจัยในการศึกษาและทำสารนิพนธ์ ตลอดจนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการทั้ง 4 ฝ่าย และเพื่อนครู-อาจารย์โรงเรียนวัดกำแพง ที่ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจในการทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดา ที่ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาให้ทุนทรัพย์และให้กำลังใจมาโดยตลอด จนประสบความสำเร็จในครั้งนี้

สินีนาง สุทิน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	7
ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม	30
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน	32
ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการณ์เรียน	32
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน	33
พฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	34
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	35
3 วิธีดำเนินการวิจัย	41
การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	42
การดำเนินการทดลอง	48
วิธีวิเคราะห์ข้อมูล	51
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
การเสนอผลการวิจัย	52
ผลการศึกษาค้นคว้า	53
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
บทย่อ	56
ความมุ่งหมายของการวิจัย	56
สมมติฐานของการวิจัย	56
ขอบเขตของการวิจัย	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	57
การดำเนินการทดลอง	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	69
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย	70
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	73
ภาคผนวก ค การหาคุณภาพของเครื่องมือ	93
ประวัติย่อผู้วิจัย	95

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ หลังการทดลอง	53
2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุมหลังการทดลอง	54
3 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนหลังการทดลองของ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	55
4 แสดงคำอำนาจจำแนกของแบบสำรวจพฤติกรรมเป็นรายข้อ	94

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการเรียนการสอน ครูมีอิทธิพลต่อนักเรียนและก่อให้เกิดสภาพการเรียนรู้ต่อผู้เรียน ครูเหมาะที่จะเป็นผู้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ (สมพร สุกตัญญู, 2527: 79) หน้าที่ครูผู้สอนคือ ให้การช่วยเหลือ ชี้แนะด้วยวิธีการต่าง ๆ และให้ความเอาใจใส่เพิ่มขึ้น โดยคิดหาเทคนิควิธีที่จะช่วยเหลือนักเรียนตามข้อบกพร่องของเขา ให้เขาได้เรียนรู้และพัฒนาตามศักยภาพ แสดงออกเต็มความสามารถ และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมในส่วนของผู้เรียน นักเรียนทุกคนก็มีข้อดี ข้อด้อยในตนเอง ข้อดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้เรียนสามารถนำมาใช้เป็นจุดเริ่มต้นให้เกิดการพัฒนาตนเองได้ (กรมวิชาการ, 2539: 5-8)

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพทั้งครูผู้สอน ตัวผู้เรียน และสิ่งที่เรียน การเรียนรู้จะได้ผลที่สุดขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่ว่าบทเรียนหรือกระบวนการเรียนการสอนของครูจะสมบูรณ์เพียงใด ถ้าผู้เรียนมีความบกพร่องในพฤติกรรมการเรียนรู้ ก็ย่อมจะไม่บังเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเป้าหมายได้ (อุษาสันตะบุตร, 2537: 2)

ปัญหาในการจัดการศึกษาที่ครูผู้สอนประสบอยู่ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน เกิดจากการไม่ตั้งใจเรียน พุดคุยในห้องเรียน ขาดการวางแผนในการเรียน ไม่ส่งงานตามกำหนด ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้รบกวนการดำเนินการสอนของครู ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่สามารถดำเนินไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ตลอดจนนักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานแล้ว และมีผู้ให้ความสนใจแก้ไขมาตลอด

จากสาเหตุดังกล่าว ได้มีนักการศึกษาให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีปัญหาในโรงเรียนและวิธีการปรับพฤติกรรมการเรียนรู้เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไขหรือปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ใหม่ โดย ปรีชา วิหกโด (2524) ได้ศึกษาพฤติกรรมไม่อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 อีตัน; และคนอื่น ๆ (Eaton; & others, 1956: 350-351) สัมภาษณ์ครูเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนไม่เอาใจใส่ในการเรียน ไม่ตั้งใจทำงาน และไม่มีระเบียบ โดย ฮิลเดรท (Hildreth, 1966: 424) พบว่า สาเหตุที่เด็กฉลาดจำนวนหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนไม่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

โฮลทซ์แมน (Holtzman. 1969: 5) ได้ทำการศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีพฤติกรรม ที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนที่เหมาะสม มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูง กัญนิภา พรหมณไพฑักร์ (2541: 55-59) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและปัญหาของ กระบวนการเรียนการสอนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน วิชาคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา คือ เจตคติต่อวิชาความรู้พื้นฐาน พฤติกรรมการเรียน พฤติกรรมการสอน และยังพบว่า ภูมิหลังด้านการศึกษาของผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาจะเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนจะไม่บรรลุผลตามหลักสูตร ถ้านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน ครูผู้สอนไม่ปรับปรุงวิธีการสอน ไม่ใช้วิธีการปรับ พฤติกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียน และไม่ปรับปรุงเนื้อหาที่สอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนและ เทคนิควิธีการสอนของครู การแก้ปัญหาการเรียนและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนให้สูงขึ้น จะต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีพฤติกรรมการเรียนที่ดี มีความเอาใจใส่ในการเรียน ตั้งใจเรียน ขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย และผู้เรียนจะต้องมีความต้องการ ในการปรับพฤติกรรมด้วย

คณิตศาสตร์ก็เป็นวิชาหนึ่งที่ช่วยฝึกให้คนมีความรอบคอบ คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น มีเหตุผล รู้จักค้นหาความจริง การมีคุณลักษณะเช่นนี้ตั้งแต่วัยเด็ก จะทำให้เกิดความเคยชินต่อ การแก้ปัญหาตามวัยไปทุกระยะ เมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็ย่อมจะแก้ปัญหาชีวิตได้ (สมทรง สุพานิช. 2539: 14) จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นรุ่นแรก ตาม โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาในปี 2536 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา คณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ารายวิชาอื่น ๆ และต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในระดับประเทศ (ร้อยละ 46.33) และเห็นว่าคณิตศาสตร์เป็นวิชาหนึ่งที่เป็นรากฐานของวิทยาการหลายสาขา คณิตศาสตร์จึงมีความสำคัญในการพัฒนาความคิดของผู้เรียนให้เป็นคนคิดอย่างมีเหตุผลและ เป็นศาสตร์ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของทุกคนทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งนักเรียนทุกคนจะต้อง มีความรู้ความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์ และนำความรู้ความเข้าใจทางคณิตศาสตร์ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรตระหนักในความสำคัญในวิชาคณิตศาสตร์ และพยายามให้ นักเรียนมีพฤติกรรมเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย (บังอร พุ่มสะอาด. 2541: 65)

จากการสำรวจข้อมูลนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากครูประจำชั้น และจากครูผู้สอน พบว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม และข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของโรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 พบว่า

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เฉลี่ยร้อยละ 64 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งกำหนดไว้ร้อยละ 70 (ฝ่ายทะเบียนวัดผล โรงเรียนศรีวิกรม์. 2545)

วิธีการที่จะช่วยพัฒนาการเรียนของนักเรียนได้ดีวิธีหนึ่งคือ การให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้นักเรียนได้สำรวจตนเอง พบข้อบกพร่องของตนเอง และเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยนำความคิดหรือประสบการณ์ที่ได้รับไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งการให้คำปรึกษาสามารถทำได้ในลักษณะเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมนักเรียนให้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง ยอมรับตนเอง สนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผน และการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนการปรับตัวที่เหมาะสมด้วย (ทองเรียน อมรัชกุล. 2520: 1) และกรรมวิธีการให้คำปรึกษาย่อมขึ้นอยู่กับทฤษฎีการให้คำปรึกษา ซึ่งมีอยู่หลายทฤษฎี ทุกทฤษฎีมีความเชื่อที่แตกต่างกันไป ทำให้มีวิธีการและเทคนิคที่จะนำมาใช้แตกต่างกัน ทฤษฎีในการให้คำปรึกษาเป็นรูปแบบที่จะทำให้เกิดการวางแผนในการปฏิบัติ ผู้ให้คำปรึกษามีความต้องการรูปแบบ เพราะจะช่วยให้สามารถแยกแยะพฤติกรรมของมนุษย์ได้ว่า พฤติกรรมอะไรมีเหตุผล พฤติกรรมอะไรไม่มีเหตุผล หรือพฤติกรรมใดที่ปกติ พฤติกรรมใดที่ผิดปกติ ทฤษฎีที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีหลายทฤษฎี จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษา ผู้ศึกษามีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกระบวนการที่จะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้ได้เรียนรู้แนวทางที่จะพัฒนาการเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเรียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมนักเรียนตามนักทฤษฎีในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ มีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้น และเพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนของนักเรียนโรงเรียนศรีวิกรม์ ให้ดีขึ้นได้ต่อไปในทุกปี

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวนนักเรียน 280 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนศรีวิกรม์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีผลคะแนนรวมการเรียนคณิตศาสตร์กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน ทำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน และนำนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ ให้มีพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์พัฒนาขึ้น โดยการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

นำนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เหมือนกันมาเข้ากลุ่ม โดยผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นในกลุ่ม โดยใช้เวลาแก่นักเรียนได้ทำความรู้จักกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

เมื่อนักเรียนในกลุ่มรู้สึกไว้วางใจกัน แต่ยังคงมีความวิตกกังวลและตึงเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาพยายามชี้แจงให้นักเรียนกล่าวถึงปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผยถึงปัญหาพฤติกรรมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

3.1 การระบุพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ซึ่งได้แก่ การฟัง การให้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุถึงพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมและเป็นอุปสรรคต่อการเรียน

3.2 การเรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขจากมากไปน้อย เลือกพฤติกรรมที่จะแก้ไขก่อน

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

3.3 การพิจารณาความเป็นไปได้ของการแก้ไข

ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

3.4 พิจารณาเงื่อนไขนำเงื่อนไขตาม

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมนั้นๆ หรือเรียกว่า “เงื่อนไขนำ” และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งเรียกว่า “เงื่อนไขตาม”

3.5 ทำความเข้าใจผลเสียของพฤติกรรมที่จะแก้ไขและทำข้อตกลงในการแก้ไขพฤติกรรม

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำความเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมที่ควรแก้ไข และให้นักเรียนทำข้อตกลงหรือสัญญา

3.6 การใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อวางแผนและขั้นตอนในการแก้ไขพฤติกรรม

ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคและการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอาจใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งตามความเหมาะสม เช่น การใช้ตัวแบบในการวางแผนเงื่อนไข การสอบซักถามเพื่อทราบที่มาของพฤติกรรมและการเสริมแรง โดยให้คำชมหรือรางวัลตามสถานการณ์

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

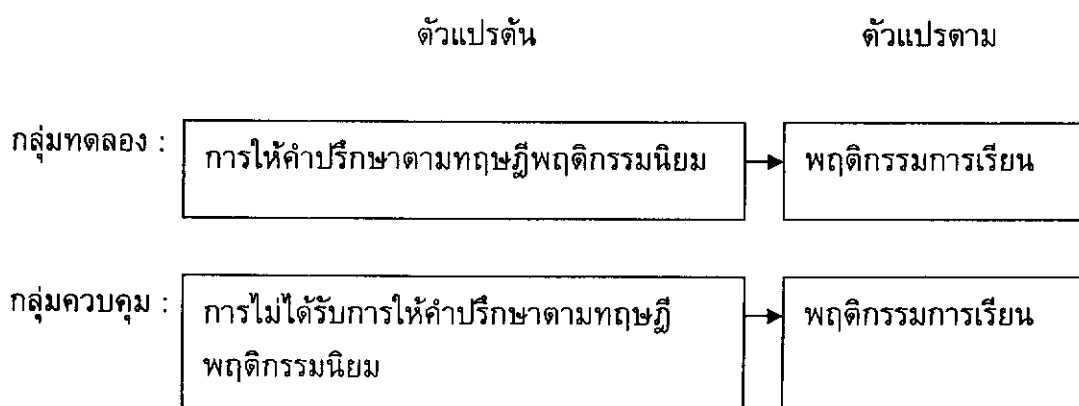
ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียน สรุปผลของการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง โดยแสดง ความรู้สึกและบอกสิ่งที่จะนำไปปฏิบัติต่อไป และในแต่ละครั้งผู้ให้คำปรึกษาจะสรุปเพิ่มเติมและ นัดหมายครั้งต่อไปจนสิ้นสุด

2. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

3. **พฤติกรรมการเรียนรู้** หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกถึงความเอาใจใส่ใน การเรียนในคาบเวลาเรียนคณิตศาสตร์ และเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ในชั้นเรียน ใน การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้ากำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้มีลักษณะดังนี้

- 3.1 เข้าห้องเรียนตรงเวลา
- 3.2 สนใจฟังครูอธิบาย
- 3.3 ตอบคำถามของครู
- 3.4 จัดบันทึกงานขณะครูอธิบายและยกตัวอย่าง
- 3.5 ไม่ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต
- 3.6 ไม่พูด-คุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน
- 3.7 ไม่ทำงานวิชาอื่นหรืออ่านหนังสืออื่นขณะเรียน
- 3.8 ไม่เหม่อลอยหรือมองออกนอกชั้นเรียน
- 3.9 ไม่พูดเสียงดังรบกวนเพื่อนในชั้น
- 3.10 ไม่นำโทรศัพท์มือถือมาไว้ในขณะเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 1.2 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 1.4.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน
 - 2.3 พฤติกรรมการณ์เรียนกับการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

- 1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
 - 1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling) ได้ดัดแปลงมาจากจิตบำบัดแบบกลุ่ม (Group Psychotherapy) ซึ่ง Pratt เป็นคนแรกที่นำเอาเทคนิคกลุ่มมาใช้ในการรักษาคอนไซโรคจิตบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนจิตบำบัดแบบกลุ่ม ได้แก่ Klapman, Marsh, Lazall, Morino, Corsini and Spothitz (สุรางค์ นามสูตร. 2526)

วัชร ทรัพย์มี (2520: 80) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่บุคคลซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคนเป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง กล้าที่จะเผชิญ

ปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง อีกทั้งได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตนไม่ใช่ตนเองเท่านั้นที่มีปัญหาและอย่างน้อยก็มีผู้ใหญ่นคนหนึ่ง คือ ผู้ให้คำปรึกษาที่ยอมรับและเข้าใจเขา อีกประการหนึ่ง การให้วิธีการนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนได้เสนอแนะและความคิดเห็นต่าง ๆ ซึ่งจะ使他เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่มได้

นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525: 176-178) ยังได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งเปลี่ยนพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนเกี่ยวกับความรู้สึก ทัศนคติ อารมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิกโดยมีการจัดสภาพแวดล้อมภายในกลุ่มให้เกิดบรรยากาศที่จะให้สมาชิกระบายความรู้สึก ทัศนคติของตนเองออกมาด้วยความสมัครใจ ซึ่งจะ使他เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดเห็นเป็นประโยชน์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529: 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ กระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ช่วยให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

อาภา จันทรสกุล (2535: 247-248) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มคือ การให้บริการปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ผู้รับคำปรึกษานอกจากจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมามีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในแง่มุมต่าง ๆ กันไปโดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนเปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

โรเจอร์ (ศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์. 2531; อ้างอิงจาก Roger. 1970) กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือให้ผู้เข้ารับคำปรึกษาได้รู้จัก เข้าใจ และยอมรับตนเอง ภายใต้บรรยากาศแห่งความอบอุ่น ความยอมรับ ความไว้วางใจ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม

จากความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาซึ่งมีจำนวนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ที่มีความต้องการปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยผู้ให้คำปรึกษาจะคอยเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น กล่าว

เผชิญปัญหา รับฟังความรู้สึก และความคิดเห็นของบุคคลอื่น ภายใต้บรรยากาศแห่งความอบอุ่น การยอมรับความไว้วางใจ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองต่อไป

1.1.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen. 1977: 5-10) ได้ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อกำหนดพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และประเมินผลความก้าวหน้าของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และบุคลิกภาพของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนได้เรียนรู้ที่จะรู้จักตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการปรับตัวที่ดี

วัชร ฐะคำ (2533: 52) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ เพื่อสำรวจและประเมินตนเอง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

คอเรย์ (Corey. 1981: 8) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
3. เพื่อรับรู้ว่าคนอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาคล้ายคลึงกันกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเอง ยอมรับและมั่นใจในตนเอง อันจะนำไปสู่การมีทัศนคติใหม่ของตนเอง
5. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหา และมองหาวิธีลดความ

ขัดแย้งในตนเอง

6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งตนเอง และความรับผิดชอบต่อตนเอง และสังคมที่อยู่

7. เพื่อกำหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการและรับผิดชอบที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น

9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้ง หรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมาด้วยท่าทีที่เอื้ออาทรห่วงใยและจริงใจ

10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเองและการรู้จักเลือกอย่างฉลาด

11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเอง ไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น

12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มดังกล่าว สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม คือ การช่วยเหลือให้บุคคลเข้าใจตนเองในด้านความรู้สึกและการกระทำโดยใช้ประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมให้ดีขึ้น สามารถนำตนเองไปสู่ความเจริญในการดำรงชีวิตของตนเองและสังคมได้

1.1.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษากลุ่ม

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529: 418-419) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษากลุ่มดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจใหม่ว่า ไม่เพียงแต่ตนเองเท่านั้นที่ประสบปัญหา ผู้อื่นก็ประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันด้วยความรู้สึกโดดเดี่ยว ความล้าและความรู้สึกแปลกประหลาดจะลดลง การยอมรับในตนเอง และความเข้าใจในตนเองจะเพิ่มขึ้น

2. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกยอมรับและนับถือตนเองมากขึ้น เพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไขปัญหาของสมาชิกผู้อื่น ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีคุณค่า และมีความสำคัญ เพราะเขาเป็นทั้งผู้ให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกผู้อื่น และในขณะเดียวกันเขาก็เป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่มด้วย

3. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับประสบการณ์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเป็นอิสระและสมาชิกทุกคนต่างก็มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือสนับสนุนให้เขาบรรลุเป้าหมาย

4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาของเขาในหลาย ๆ แง่มุมจากสมาชิกของกลุ่ม ซึ่งอาจจะเคยประสบปัญหาชนิดเดียวกันมาแล้ว ซึ่งจะช่วยให้เขามีประสบการณ์ที่กว้างขวางในการเผชิญกับปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกทางแก้ไขได้ถูกต้องและรอบคอบขึ้น

5. ช่วยแบ่งเบาภารกิจของผู้ปกครอง ครู ครูฝ่ายปกครอง และผู้บริหาร เพราะสมาชิกในการให้คำปรึกษากลุ่มมีความรู้สึกยอมรับในความคิดเห็นและคำแนะนำของเพื่อนวัยเดียวกันกับตน ที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตนมากกว่าจะยอมเชื่อผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่ที่ชอบแสดงอำนาจ หรือไม่ให้สิทธิและอิสระแก่เขามาช่วยเหลือเขา

6. ช่วยให้ผู้ให้คำปรึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นจำนวนประมาณ 4-8 คน ซึ่งเป็นการประหยัดบุคลากร เวลา และงบประมาณซึ่งมีอยู่จำกัด

นอกจากนั้น กาชดา; และ มีโซว์ (Gazda; & Measows. 1967: 305-310) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษากลุ่มว่า สมาชิกจะเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกในกลุ่ม จะทำให้การยอมรับที่เผชิญปัญหาของ

แต่ละคน กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาสที่จะแสดงความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจจากสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตน ภายในกลุ่มสมาชิกมีโอกาสที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ไขของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนที่นักจิตวิทยาการศึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกันช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการศึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

1.1.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรวงชัยกุล (2529: 419) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถ ความสนใจ และประสบการณ์ของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเลือกสมาชิกของกลุ่มที่เหมาะสม การควบคุมกิจกรรมของกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ให้ความสำคัญกับปัญหาร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้น ปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคน ซึ่งต้องการวิเคราะห์และวินิจฉัยอย่างละเอียด จึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจ และขาดแรงกระตุ้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อาจจะไม่บังเกิดผลสำเร็จด้วยดีตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ เพราะลักษณะและวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษา ซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่ม เพราะกลัวว่าจะเสียสถานภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.1.5 ขั้นตอนในการสร้างกลุ่มให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

1.1.5.1 การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2541) ได้เสนอแนะว่า การที่สมาชิกเข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่มีความสมัครใจในการเข้ากลุ่มหรือมีแรงจูงใจในการเข้ากลุ่ม โดยที่สมาชิกมีลักษณะของปัญหาล้ายคลึงกัน และขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาสำรวจปัญหา สัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรกต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะ

ของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องทำ และในการจัดสมาชิกจะต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถทางสติปัญญา เพศที่ใกล้เคียงกันด้วย

โอลเซน (Ohlsen, 1970: 103-109) กล่าวถึงการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษาว่า สมาชิกที่เหมาะสมที่จะเข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่อาสาสมัครและมีแรงจูงใจในการเข้ากลุ่ม ในการสัมภาษณ์ สมาชิกครั้งแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินงานและบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย และลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนิน และบรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521: 94) และวัชร ทรัพย์มี (2533: 272-275) กล่าวถึงการเลือก สมาชิกกลุ่มว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มให้เหมาะสม โดยเลือกสมาชิกที่มีปัญหา คล้ายคลึงกันเต็มใจที่จะเข้ากลุ่มและต้องการรับคำปรึกษาอย่างแท้จริง เพื่อร่วมมือในการแก้ปัญหา นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งคนที่พูดเก่ง คนสุขุม คนฐานะดี คนยากจนคละกั้นไป แต่ต้องให้มีความสมดุลระหว่างสมาชิกแต่ละประเภท เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาได้ หลายลักษณะ

การจัดสมาชิกเข้ากลุ่ม ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. อายุผู้ให้คำปรึกษาในโรงเรียน ส่วนมากจะเลือกนักเรียนตามระดับชั้นเรียน ระดับวุฒิ ภาวะ และตามอายุปฏิทิน
2. ความสามารถทางสติปัญญาไม่ควรมีความแตกต่างกันมาก เพื่อจะได้ไม่มีปัญหาในการ สื่อความหมาย
3. เพศ จะจัดเพศชาย-หญิง แยกกันหรือรวมกลุ่มกัน ขึ้นอยู่กับวัยและปัญหาบางประการ อาจจะเหมาะกับกลุ่มที่มีทั้งสองเพศ แต่บางปัญหาอาจจะเหมาะกับกลุ่มที่แยกเพศกัน

1.1.5.2 ขนาดของกลุ่ม

การจัดกลุ่มโดยทั่วไปจะจัดกลุ่ม 5-8 คน แต่อาจขยายเป็น 10-12 คน ไม่ควรให้กลุ่มใหญ่ นัก เพราะจะมีผลกระทบต่อสัมพันธภาพของสมาชิกในกลุ่มได้ มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับขนาดของ กลุ่มไว้หลายคน เช่น

วัชร ทรัพย์มี (2520: 39) มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม บุคคลที่มาเข้ากลุ่ม จะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี ดังนั้นจำนวนสมาชิกในกลุ่มต้องไม่มากเกินไป คือ 6-10 คน

มาอเลอร์ (Mahler, 1969) เห็นว่า สมาชิกของกลุ่มไม่ควรเกิน 10 คน กลุ่มที่มีสมาชิกมากเกินไป สมาชิกจะไม่สนใจเท่าที่ควร โอกาสที่สมาชิกจะหลบเลี่ยงจากกลุ่มมีมาก และผู้ให้คำปรึกษา

จะลำบากในการชักจูงให้สมาชิกแต่ละคนสนใจกลุ่ม แต่ถ้าสมาชิกเป็นกลุ่มขนาดเล็ก สมาชิกจะมีโอกาสสื่อความหมายซึ่งกันและกันอย่างเต็มที่

สำหรับ โอลเซน (Ohlsen. 1970) ให้ความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรมีสมาชิกประมาณ 4-8 คน

ส่วน เชิตเซอร์; และ สโตน (Shertzer; & Stone. 1971: 217) ให้ความเห็นว่า จำนวนสมาชิกที่เหมาะสมที่สุดคือ 6 คน เพราะถ้าสมาชิกมีจำนวนมากกว่าที่กำหนด จะทำให้กลุ่มแตกเป็นกลุ่มย่อยได้ง่าย และกลุ่มขนาดใหญ่จะกลายเป็นกลุ่มการเรียนรู้การสอนมากกว่าจะเป็นกลุ่มให้คำปรึกษา

1.1.5.3 การจัดระยะเวลาและความถี่ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยทั่วไปมักมีการกำหนดจำนวนครั้ง ช่วงความถี่ของการให้คำปรึกษา

เพทเทอร์สัน (Patterson. 1966) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า ควรจัดสัปดาห์ละ 1 ครั้ง แต่ถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษาทั้งหมดมีน้อย อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง โดยใช้ช่วงเวลาของการให้คำปรึกษา สำหรับสมาชิกวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ ควรใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที แต่ถ้าเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาควรใช้เวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง และไม่ควรถูกกำหนดครั้งของการสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแน่นอนตายตัว

โทรทเซอร์ (Trotzer. 1977) ได้กล่าวเน้นในเรื่องนี้ว่า อย่างน้อยที่สุดควรให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยใช้เวลารั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวนครั้งที่ใช้ในการเข้ากลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับเป้าหมายของกลุ่มและธรรมชาติของสมาชิก แต่ควรเข้ากลุ่มไม่ต่ำกว่า 8 ครั้ง เป็นอย่างน้อย

ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยทั่วไปนั้น สามารถจัดได้ตั้งแต่สัปดาห์ละ 1-3 ครั้ง รั้งละ 1-2 ชั่วโมง จำนวนทั้งหมดไม่ต่ำกว่า 8 ครั้ง

1.1.5.4 สถานที่ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ควรจัดในห้องที่พอเหมาะจำนวนคน ไม่แคบหรือกว้างเกินไป มีความเป็นส่วนตัวปราศจากการรบกวน (Mahler. 1969)

1.1.5.5 การเตรียมตัวสมาชิก

เพื่อให้สมาชิกเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมที่ดีในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรได้พบสมาชิกและอธิบายให้ทราบถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา และการเป็นสมาชิกของกลุ่มควรเป็นอย่างไร (Mahler. 1969)

1.1.5.6 การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ควรมีลักษณะเป็นกลุ่มปิดมากกว่ากลุ่มเปิด โดยทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของกลุ่ม (Mahler. 1969)

1.1.5.7 การยุติกลุ่ม

การให้คำปรึกษาควรดำเนินไปจนกระทั่งบรรลุวัตถุประสงค์และสมาชิกควรได้มีการอภิปรายว่าควรยุติการให้คำปรึกษาหรือไม่ (Mahler. 1969)

1.1.5.8 พลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรู้ เข้าใจที่จะนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ซึ่ง โอลเซน (Ohlsen. 1970) กล่าวถึงพลังในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) สมาชิกต้องยอมรับว่าตนต้องการช่วยเหลือและพูดเกี่ยวกับปัญหาของตนอย่างเปิดเผย ซึ่งจะทำให้ได้รับประโยชน์จากกลุ่ม นอกจากนี้ควรรับรู้ปัญหาทางอารมณ์ของตน ยอมรับในการต้องการความช่วยเหลืออย่างเปิดเผยและลดกลไกการป้องกันตนเอง
2. การยอมรับ (Acceptance) การยอมรับของสมาชิกในกลุ่มเป็นการสร้างความเคารพนับถือในกลุ่มและเป็นการสนับสนุนให้สมาชิกได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

1.1.6 ปรัชญาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (ม.ป.ป.: 5-6) กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีปรัชญาในการช่วยเหลือบุคคล ดังนี้

1. การเปิดเผยตนเอง (Self Disclosure) จุดประสงค์ที่สำคัญก็เพื่อสร้างสายใยแห่งความเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การเปิดเผยตนเองควรจะได้รับพัฒนาให้ถึงจุดที่ว่าสมาชิกสามารถแบ่งปันถึงสภาพอารมณ์และความคิดที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ยังเหลือแรงต้องไปโยงกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม จุดรวมที่สำคัญคือที่นี้และเดี๋ยวนี้ อดีตจะเกี่ยวข้องกับเพียงแค่ในโอกาสที่มาสัมพันธ์กับพฤติกรรม ความรู้สึกและความคิดในปัจจุบันเท่านั้น
2. ความซื่อสัตย์ (Honesty) สมาชิกแต่ละคนจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการกระทำของเขา ความคิด ความรู้สึกและการกระทำที่มีผลต่อพฤติกรรมของเขา เขาจะพิจารณาถึงสิ่งที่เหมาะสมในชีวิตและวิถีชีวิตที่พึงประสงค์ ผู้ให้คำปรึกษาควรให้โอกาสต่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของเขา
3. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกทุกคนจะมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองต่อกลุ่ม
4. การเลือก (Choice) สมาชิกจะมีสิทธิในการเลือกวิธีการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับของสมาชิกและการประเมินพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น

6. การตัดสินใจ (Decision) การตัดสินใจส่วนตัวก่อให้เกิดสู่ทางในการตัดสินใจของกลุ่ม ต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุกคน

1.1.7 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ทองเวียน อมรัชกุล (2520: 113-120) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ว่ามีขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) ในขั้นนี้ สมาชิกที่เข้ากลุ่มยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่ม และต้องใช้เวลาแก่สมาชิกพอสมควร อย่าเร่งรีบ

2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Transition Stage) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการขึ้นบ้าง สมาชิกเริ่มรู้สึกไว้วางใจกัน แต่ก็ยังมีความวิตกกังวลและตั้งครีดยอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้สมาชิกกล่าวอภิปรายปัญหาของตนเองอย่างเปิดเผย

3. ขั้นดำเนินงาน (The Working Stage) ขั้นนี้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความเป็นจริงร่วมกัน แก้ปัญหาสมาชิกทุกคนได้ สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อสมาชิกเข้าใจปัญหาอย่างชัดเจน เป็นตัวของตัวเอง รู้จักวิธีแก้ปัญหา นำความคิดและประสบการณ์ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยความเต็มใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้างก็ยุติการให้คำปรึกษากลุ่มได้

1.1.8 เทคนิคในการให้คำปรึกษากลุ่ม

อัลเลนดิก (สมพร สุทัศน์ย์. 2533 : 160; อ้างอิงจาก Ollendick. 1966: 525-526) กล่าวถึงเทคนิคในการให้คำปรึกษากลุ่มว่า เดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตั้งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสัน การเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของ สกินเนอร์ และการเรียนรู้จากการสังเกตตัวของ แบนดูรา แต่ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของการให้คำปรึกษากลุ่ม มีความหมายกว้างขวางกว่าเดิม โดยแนวคิดในเรื่องของการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษากลุ่มเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของผู้มารับคำปรึกษา

1.2 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.2.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (Kruboltz) และทอร์เรส (Thoreesen) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operent Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่าพฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้นพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงตนเอง การให้คำปรึกษาวิธีนี้มีความเห็นว่าการจะทำให้ ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขปัญหของตนเองได้นั้น ไม่ใช่เพียงแต่ให้ความอบอุ่น ยอมรับ และเข้าใจผู้รับ คำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ ซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 155)

วิญญู พูลศรี (2531: 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัด ผู้รับคำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ จะเน้นวิธีการที่มีระบบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.2.2 การพิจารณามนุษย์และหลักการของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรม

นิยม

ผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีแนวคิดในการพิจารณามนุษย์และหลักการดังนี้คือ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 156 - 157)

1. มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้ แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม
2. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าบุคคลเกิดมาโดยไม่ได้มีความดีหรือความเลวติดตัวมา พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม และใช้หลักการเรียนรู้ที่เป็นวิธีเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล การให้คำปรึกษาเป็นการสร้างประสบการณ์

ให้ผู้รับคำปรึกษา ดังนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่างๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน

3. การให้บริการปรึกษาไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้บริการปรึกษาเท่านั้น แต่จัดในสิ่งแวดล้อมอื่นด้วย ยิ่งถ้าปัญหาของผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคลด้วยแล้ว ยิ่งจำเป็นต้องมีการดำเนินการนอกห้องให้คำปรึกษา

4. กระบวนการให้คำปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นพ้องในพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา และปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกลวิธีเมื่อพบว่ากลวิธีเดิมที่เลือกใช้นั้นไร้ผล

5. พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนพฤติกรรมของบุคคลได้ และถ้าเราสามารถควบคุมเหตุการณ์เหล่านั้นได้เราก็จะควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้

6. พฤติกรรมที่นำความชื่นชมมาให้ หรือลดความไม่พอใจลงได้ มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นซ้ำอีก

7. นักพฤติกรรมนิยมถือว่าความกลัวหรือความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้ เนื่องมาจากสิ่งเร้านั้นสัมพันธ์กับภาวะที่ทำให้เกิดประสบการณ์ไม่ดีซ้ำๆ กันหลายครั้ง

ธอเรสเซน (วิญญู พูลศรี, 2531: 322 - 323; อ้างอิงจาก Thoresen, 1969) ได้เสนอแนวความเชื่อหรือแนวทัศนะต่อมนุษย์ไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นพฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้

2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย

3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของวิธีการเสริมแรง และหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม

4. มนุษย์อยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้ บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้

5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้

6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยวิธีการวางเงื่อนไข ด้วยการให้รางวัล การลงโทษ และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน คือ จะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้

7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าบุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือความเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม

8. พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน ดังนั้นจึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนนั้นได้ ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้

9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสถานการณ์ต่างๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานานๆ และไม่ได้ทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่นด้วย

11. กระบวนการให้คำปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็นปัญหาและมีความเห็นพ้องกันในพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา และเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมภายหลังจากการให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแตกต่างจากการให้คำปรึกษาวิธีอื่น ๆ ซึ่งสรุปได้ดังนี้ (อาภา จันทรสกุล, 2535: 221 - 222)

1. ชี้เฉพาะยังพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งพฤติกรรมนั้นสามารถสังเกตเห็นและประเมินได้
2. มีการวางวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการให้คำปรึกษา และวิธีการอย่างชัดเจนเพื่อช่วยในการประเมินผลของเทคนิควิธีการให้คำปรึกษา
3. การเลือกใช้วิธีการแก้ไขพฤติกรรม พิจารณาความเหมาะสมตามลักษณะปัญหาเฉพาะบุคคล

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไม่มีความคิดรวบยอดที่จัดเป็นระบบเดียวกัน ทฤษฎีของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไม่ได้มาจากพื้นฐานทฤษฎีที่พัฒนามาเป็นระบบเดียวกัน มีแต่ความเชื่อพื้นฐานที่เป็นแกนกลางในกลุ่มนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม จึงกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีเทคนิคมากมาย แต่มีความคิดรวบยอดไม่มาก ซึ่งความคิดรวบยอดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมต้องมีการวนการทดลองตามแบบแผนวิธีการทางวิทยาศาสตร์

รับรอง และนำการทดลองดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษามักจะใช้คำถามกับตนเองเมื่อทำการให้คำปรึกษาว่า "พฤติกรรมอะไรที่บุคคลนี้ต้องการจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข และพฤติกรรมอะไรที่เขาต้องการจะเรียนรู้" ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาต้องให้การสังเกตอย่างมีประสิทธิภาพต่อพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา การอธิบายโดยใช้หลักการทั่วไปไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม พฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการจะเปลี่ยนแปลงต้องเฉพาะเจาะจงลงไปได้ และสภาพการณ์หรือเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต้องบ่งเฉพาะลงไปด้วย เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างสภาพการณ์ใหม่ที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ในการแสดงพฤติกรรมใหม่

1.2.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

วิญญู พูลศรี (2531: 325 - 326) อธิบายไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างเงื่อนไขในการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่เหมาะสมแก่ผู้รับคำปรึกษา
 2. เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ปรับตัวไม่ได้ ให้เป็นพฤติกรรมที่ปรับตัวเข้ากับประสบการณ์ต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น
 3. เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาแปลความหมายของความสับสน ความวิตกกังวลหรือปัญหาด้านพฤติกรรมต่างๆ ของผู้รับคำปรึกษาออกเป็นพฤติกรรมย่อยๆ เพื่อการแก้ไขที่ถูกต้องต่อไป
 4. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาจัดความกลัวในสิ่งที่ไร้เหตุผลมาเป็นผู้ที่กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกที่เหมาะสม
 5. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีทักษะในการตัดสินใจเรื่องความขัดแย้งภายในบุคคลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญๆ ของชีวิต
 6. เพื่อหาทางกำจัดพฤติกรรมในการปรับตัวที่ไม่เหมาะสม โดยวิธีการให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ที่จะสร้างพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นมาใหม่ มีการกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข ประกอบกับการวางแผนอย่างมีขั้นตอนตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Method)
- ปราณี รามสูตร (2533: 213) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ใหม่ โดยระบุเจาะจงที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่างโดยชัดเจน และพฤติกรรมที่เปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้
- วัชร ทรัพย์มี (2533: 158) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษาแต่ละคนกับผู้รับคำปรึกษาว่า ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด และผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามี

สภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติ และพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ครัมโบลท์ (เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล. 2533: 773 - 774; อ้างอิงจาก Krumoltz. 1966) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะเป้าหมายจะให้ทิศทางในการช่วยเหลือ แนวทางในการเลือกใช้เทคนิควิธีในการให้คำปรึกษาเป้าหมายโดยทั่วไปของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจะกำหนดขึ้นเพื่อสร้างสภาพการเรียนรู้ใหม่ สำหรับช่วยปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้รับคำปรึกษา ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหอุปสรรคที่เกิดขึ้น และเกณฑ์ในการกำหนดเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีดังนี้

1. เป้าหมายที่กำหนดขึ้นสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรแตกต่างกัน หมายความว่าเป้าหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ควรเป็นเป้าหมายเฉพาะของบุคคล ซึ่งไม่ควรเหมือนกับเป้าหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาคนอื่น ๆ เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนมีความเป็นเอกลักษณ์บุคคล ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้ที่เป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่ง อาจจะตรงกันข้ามกับเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่งอีกคนหนึ่ง ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละรายประสบความสำเร็จในการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ตามเป้าหมายเฉพาะที่เขาต้องการ

2. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ควรจำกัดเฉพาะเพื่อสอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา หมายความว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาและประเมินดูว่า เป้าหมายของการให้คำปรึกษาแต่ละคนนั้นสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับค่านิยมที่ผู้ให้คำปรึกษายึดถืออยู่หรือไม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของการให้คำปรึกษาที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการให้สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรพิจารณาอย่างรอบคอบว่าควรหรือไม่ที่จะให้ความช่วยเหลือ

3. เป้าหมายที่กำหนดขึ้น ควรเป็นเป้าหมายที่สังเกตหรือประเมินผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษาได้ หมายความว่า เป้าหมายที่ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาได้ร่วมกันกำหนดขึ้นมานั้น ควรกำหนดออกมาในลักษณะที่เป็นเป้าหมายเชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถสังเกตหรือประเมินความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแล้ว

คอร์ไมเออร์; และคอร์ไมเออร์ (เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล. 2533: 776; อ้างอิงจาก Cormier, & Cormier. n.d) ได้เสนอการจัดลำดับขั้นในการเลือกและกำหนดเป้าหมายในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการกำหนดเป้าหมาย
 2. ผู้รับคำปรึกษาระบุความต้องการที่จะให้เกิดความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการได้รับความช่วยเหลือ
 3. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันตัดสินใจเลือกเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการได้รับความช่วยเหลือ
 4. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสำรวจเป้าหมายที่ตัดสินใจเลือกกำหนดขึ้นมาเพื่อรับความช่วยเหลือ ว่าสามารถทำให้เกิดขึ้นได้หรือไม่ ไม่ควรเป็นเป้าหมายที่เพ้อฝันหรือยากเกินกว่าที่จะทำให้สำเร็จลงได้
 5. ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันอภิปรายถึงผลดีของการบรรลุเป้าหมาย
 6. จากข้อมูลที่ได้รับทราบจากการกำหนดเป้าหมายของผู้รับคำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาต้องตัดสินใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อไปนี้ คือ ให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาเป้าหมายของผู้รับคำปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง และหาทางส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญตามความจำเป็น
- การกำหนดเป้าหมายเพื่อดำเนินการให้คำปรึกษาได้อย่างครอบคลุมตามเกณฑ์ตามที่ครัมโบลท์ และคอร์ไมเออร์ ได้เสนอไว้ข้างต้นนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทางจิตวิทยาผนวกกับทักษะและประสบการณ์ที่ได้รับมา เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาให้ความร่วมมือในการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการปรับเปลี่ยนแก้ไขและทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาต่างมีความมุ่งมั่น ตั้งใจดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น

1.2.4 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เงื่อนไขผลกระทบ

สกินเนอร์ (ฌ็องพรอน เกิดพิทักษ์. 2536: 28 - 29; อ้างอิงจาก Skinner. 1930: 168 - 177) กล่าวถึงหลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมเงื่อนไขผลกระทบที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

เงื่อนไขผลกระทบแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขการเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกระทบที่อินทรีย์พอใจ
2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกระทบที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า "เงื่อนไข" (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกระทบในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า.....แล้ว.....ได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พฤติกรรม -----► ผลกรรม

ถ้า ขับรถชนต้นไม้ รถพัง

ถ้า วิ่งไปชนกระเจก หน้าผากแตก

ถ้า ขยันเรียน สอบได้

จากตัวอย่างอินทรีย์จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำและผลกรรม ผลกรรมหนึ่ง ๆ อาจเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะทำให้อินทรีย์เรียนรู้พฤติกรรมอะไรจะนำไปสู่ผลกรรมอะไรเป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

1.2.5 ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเน้นพฤติกรรมที่สังเกตได้ วัดและประเมินได้โดยไม่คำนึงถึงพฤติกรรมภายใน ดังนั้นการให้คำปรึกษาจึงมีขั้นตอนที่ชัดเจน คือ การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตั้งเป้าหมาย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมาย และการประเมินเป้าหมาย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (สมพร สุธัตินัย, 2533: 161 - 163)

1. ขั้นระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ ดังนั้นการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญในขั้นแรกจึงต้องระบุให้ชัดเจนว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคืออะไร เช่น ผู้รับคำปรึกษามีความวิตกกังวล เขาจะต้องรู้ว่ามีความวิตกกังวลนั้นมีพฤติกรรมอะไรบ่งบอกชัดเจน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามักมีความซับซ้อน ผู้ให้คำปรึกษาต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตรงกันกับตนเองตอนแรกเริ่มการให้คำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาต้องเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยวิธีการให้ความ สนใจฟังเรื่องราวที่ผู้รับคำปรึกษาเล่าการสังเกตพฤติกรรมตลอดจนสืบหาทำทางเพื่อให้ทราบปัญหาที่แท้จริง แล้วพยายามสะท้อนกลับหรือตีความปัญหาเพื่อให้เข้าใจปัญหาดตรงกัน การเข้าใจปัญหาดตรงกัน นอกจากจะทำให้ผู้ให้คำปรึกษาเลือกใช้เทคนิคได้เหมาะสม แล้วยังทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถแก้ไขได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ถ้าหากพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความซับซ้อนผู้ให้คำปรึกษาต้องวิเคราะห์พฤติกรรมออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ให้ชัดเจนและง่ายต่อการแก้ไข

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมอาจใช้เครื่องมืออื่น เช่น บันทึกรประจำวัน เพราะเป็นการจดบันทึกเวลา สถานที่ เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

2. ขั้นการตั้งเป้าหมาย เมื่อทราบว่าเป็นพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาต้องร่วมกันตั้งเป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรม เนื่องจากการให้

คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีเป้าหมายเพื่อสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ใหม่ที่ถูกต้องและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับ

3. ขั้นการตัดสินใจเลือกเทคนิคในการให้คำปรึกษา (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2533: 777) หลังจากที่ได้กำหนดเป้าหมายให้คำปรึกษาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เทคนิคใดมาใช้จึงจะเกิดผลดีที่สุด ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถบรรลุเป้าหมายเพื่อที่จะได้มีพฤติกรรมที่ยอมรับได้ เทคนิคในการให้คำปรึกษาควรจะเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับเป้าหมายเฉพาะเจาะจงของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ในบางครั้งจำเป็นต้องใช้เทคนิคที่ผสมผสานมาจากแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้หลายๆ รูปแบบเข้าด้วยกัน เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมาย

นอกจากนี้ผู้ให้คำปรึกษาควรคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา ด้วยเหตุนี้เทคนิคในการให้คำปรึกษาบางลักษณะจะใช้ได้ผลดีสำหรับผู้รับคำปรึกษาในสิ่งแวดล้อมที่อยู่ภายนอกห้องให้คำปรึกษา อย่างไรก็ตามผู้ให้คำปรึกษาควรตัดสินใจเลือกใช้เทคนิคซึ่งสามารถนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายเฉพาะของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนโดยไม่สร้างข้อจำกัดว่าจะใช้เทคนิคนั้นในสิ่งแวดล้อมบางลักษณะเท่านั้น แต่ควรคำนึงว่าเทคนิคและสิ่งแวดล้อมใดที่สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละรายเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ยอมรับได้มากที่สุด ควรเป็นสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาเลือกนำไปใช้ในการให้คำปรึกษา

4. ขั้นการประเมินผลและการยุติการให้คำปรึกษา การประเมินผลมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบว่าเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษานั้นได้ผลดีหรือไม่ และมีประโยชน์ต่อการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ หรือควรใช้เทคนิคเดิมต่อไปแล้วให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในด้านที่ยังขาดอยู่ หรือควรยุติการให้คำปรึกษาได้แล้ว เป็นต้น ดังนั้นการประเมินผลด้วยการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้รับการช่วยเหลือกับเป้าหมายที่กำหนดไว้จึงควรเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ

การยุติการให้คำปรึกษาควรเกิดขึ้นเมื่อผู้รับคำปรึกษามีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เรียนรู้วิธีการใหม่ที่เหมาะสมยิ่งขึ้นในการดำรงชีวิต และสามารถนำวิธีการเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้ในสภาพการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

1.2.6 กลวิธีและเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

อัลเลนดิก (สมพร สุทัศน์ย์. 2533: 160; อ้างอิงจาก Ollendick. 1966: 525 - 526) กล่าวถึงเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่าเดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสัน การเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของสกินเนอร์ การเรียนรู้จากการสังเกตตัวของแบนดูรา แต่

ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีความหมายกว้างกว่าเดิม แนวคิดในเรื่องใช้เทคนิคจึงเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของบุคคลและปัญหาของบุคคล เทคนิคในการให้คำปรึกษาจึงมีหลายเทคนิค เพื่อให้เลือกใช้ตามความเหมาะสม และเทคนิคที่เลือกใช้ขึ้นนั้น ต้องเป็นเทคนิคในทางบวก

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533: 778 - 785) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจและความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยการให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษาในทันทีหรือเร็วที่สุด เมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น ซึ่งหลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมดังนี้

1.1 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาควรทำความตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการเสริมแรงที่จะนำมาใช้เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือเกิดเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คำปรึกษาควรจัดสถานการณ์ที่ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสที่จะได้รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไป

1.3 ผู้ให้คำปรึกษาควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษาในทันทีหรือเร็ว ที่สุดเมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พึงผลการกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training) การฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นการฝึกทักษะทางสังคมรูปแบบหนึ่ง ซึ่งบุคคลทุกช่วงวัยควรได้รับรู้ เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ราบรื่น

กลวิธี 6 ประการซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

2.1 การสอน (Instruction)

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

2.3 การมีตัวแบบ (Modeling)

2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

2.5 การใช้แรงเสริมทางสังคม (Social Reinforcement)

2.6 การฝึกฝนเป็นการบ้าน (Homework Assignment)

สมพร สุทัศน์ (2533: 167) ได้เสนอขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ดังนี้

1. ระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและตั้งเป้าหมายว่าจะฝึกพฤติกรรมอะไร
2. เลือกเทคนิค
3. ฝึกซ้อมพฤติกรรม
4. อภิปรายปัญหาร่วมกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ในบางครั้งผู้รับคำปรึกษามีความยากลำบากในการแสดงพฤติกรรม เพราะไม่เคยแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นมาก่อน การอภิปรายร่วมกันทำให้ผู้รับคำปรึกษาทราบถึงผลดีและผลเสียที่เกิดจากแสดงพฤติกรรม
5. ฝึกการแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์จริง หมายความว่า หลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาฝึกซ้อมบทบาทในสถานการณ์ของการให้คำปรึกษาแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับบุคคลต่างๆ ในชีวิตจริง

3. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบมีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1977: 15) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบ ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่เป็นต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกตสามารถช่วยเพิ่มหรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่พึงประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อการพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีผลให้ผู้รับคำปรึกษาดตอบสนองโดยการแสดง พฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสนใจ

สจ๊วต; และคนอื่น ๆ (สมพร สุทัศน์. 2533: 164 - 166; อ้างอิงจาก Stewrt; & othersl. 1978) อธิบายถึงการให้คำปรึกษาโดยใช้ตัวแบบทางสังคมว่าเป็นเครื่องมือใหม่ในการให้คำปรึกษา โดยยึดหลักที่ว่า "การแสดงแบบให้ผู้อื่นเห็นว่าทำอะไร ย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าการบอกว่าทำอะไร" ต่อมา มีบุคคลหลายคนที่ได้ประยุกต์หลักการใช้ตัวแบบทางสังคมในการพัฒนาบุคลิกภาพมาใช้ในการให้คำปรึกษา ซึ่งสรุปหลักการได้ดังนี้

1. ตัวแบบทางสังคมที่ใช้ในการให้คำปรึกษาอาจจะเป็นตัวแบบจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวแบบดังกล่าวได้แก่ผู้ให้คำปรึกษา พ่อแม่ และเพื่อน ๆ ตัวแบบจริงที่นับได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุดชนิดหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็นตัวผู้รับคำปรึกษาเรียกว่า "ตัวแบบตนเอง" ตัวแบบอีกประเภทหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ตัวแบบในวีดิทัศน์

2. ลักษณะของตัวแบบย่อมมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่ง ครัมโบลท์ และธอเรนเซน (Krumboltz and Thoresen, 1969 : 164) กล่าวว่า ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความสามารถ มีความรู้ มีเสน่ห์และมีอำนาจ นอกจากนี้ควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน

3. ควรให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้งสลับกับการให้คำชี้แนะของผู้ให้คำปรึกษา

4. ควรใช้ตัวแบบหลายลักษณะเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาผสมผสาน พฤติกรรมของตัวแบบเข้าด้วยกัน

5. ควรเตรียมการก่อนดูตัวแบบ ผู้ให้คำปรึกษาควรบอกให้ผู้รับคำปรึกษาว่าควรสังเกตอะไรจากตัวแบบ และจัดลำดับสิ่งที่ต้องสังเกต

6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สองให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สามให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไข ผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธี พบว่า วิธีที่สามมีประสิทธิภาพมากที่สุด

7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที

8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยในการฝึกแสดง พฤติกรรมตามตัวแบบ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า

9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. หลังจากฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้คำปรึกษาจนเกิดความเชื่อมั่นแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงพร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยขจัดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาต่อสถานการณ์บางลักษณะหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือต่อบุคคลบางบุคคล เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาในการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกกังวลอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classic Conditioning)

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 151) อธิบายว่า เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีผสมกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. เทคนิคหลายวิธีผสมกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลายเทคนิคผสมกัน เพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น วิธีการให้การเสริมแรงบวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ เทคนิคการเสริมแรง โดยผู้รับคำปรึกษาได้รับการเสริมแรงถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งทำให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจโดยให้ดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมและผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะ

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

1.3.1 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ทองเรือน อมรัชกุล (2520 : 113-120) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ว่ามีขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) ในขั้นนี้ นักเรียนที่เข้ากลุ่มยังไม่กล้าเปิดเผย เพราะยังไม่ไว้วางใจในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่ม และต้องใช้เวลาแก่นักเรียนพอสมควร อย่าเร่งรีบ

2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของกลุ่ม (The Transition Stage) เป็นขั้นต่อจากขั้นแรก กลุ่มเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการขึ้นบ้าง นักเรียนเริ่มรู้สึกไว้วางใจกัน แต่ก็ยังมีความวิตกและตึงเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้นักเรียนกล่าวกิปรายปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผย

3. ขั้นดำเนินงาน (The Working Stage) ขั้นนี้สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่มจะดีขึ้นมาก เปิดเผยตัวเอง อภิปรายปัญหาตามความเป็นจริงร่วมกัน แก้ปัญหานักเรียนทุกคนได้สำรวจตัวเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (The Ending Stage) เมื่อนักเรียนเข้าใจปัญหาอย่างชัดเจนเป็นตัวของตัวเอง รู้จักวิธีแก้ปัญหา นำความคิด และประสบการณ์ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยความเต็มใจ ไม่มีข้อข้องใจตกค้างก็ยุติการให้คำปรึกษากลุ่มได้

1.3.2 ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งเน้นพฤติกรรมที่สังเกตได้ วัดและประเมินได้โดยไม่คำนึงถึงพฤติกรรมภายใน ดังนั้นการให้คำปรึกษาจึงมีขั้นตอนที่ชัดเจน คือ การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตั้งเป้าหมาย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมาย และการประเมินเป้าหมาย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (สมพร สุทัศนีย์, 2533: 161 - 163)

1. ขั้นระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ ดังนั้นการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญในขั้นแรกจึงต้องระบุให้ชัดเจนว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคืออะไร เช่น ผู้รับคำปรึกษามีความวิตกกังวล เขาจะต้องรู้ว่ามีความวิตกกังวลนั้นมีพฤติกรรมอะไรบ่งบอกชัดเจน พฤติกรรมที่เป็นปัญหามักมีความซับซ้อน ผู้ให้คำปรึกษาต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตรงกันกับตนเองก่อนเริ่มการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาต้องเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยวิธีการให้ความ สนใจฟังเรื่องราวที่ผู้รับคำปรึกษาเล่าการสังเกตพฤติกรรมตลอดจนสืบหาทำทางเพื่อให้ทราบปัญหาที่แท้จริง แล้วพยายามสะท้อนกลับหรือตีความปัญหาเพื่อให้เข้าใจปัญหาตรงกัน การเข้าใจปัญหาตรงกัน นอกจากจะทำให้ผู้ให้คำปรึกษาเลือกใช้เทคนิคได้เหมาะสมแล้วยังทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถแก้ไขได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ถ้าหากพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความซับซ้อนผู้ให้คำปรึกษาต้องวิเคราะห์พฤติกรรมออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ให้ชัดเจนและง่ายต่อการแก้ไข

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมอาจใช้เครื่องมืออื่น เช่น บันทึกรายวัน เพราะเป็นการจดบันทึกเวลา สถานที่ เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

2. ขั้นการตั้งเป้าหมาย เมื่อทราบว่าเป็นพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันตั้งเป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรม เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีเป้าหมายเพื่อสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ใหม่ที่ถูกต้องและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นที่พึงปรารถนา

3. ขั้นการตัดสินใจเลือกเทคนิคในการให้คำปรึกษา (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2533: 777) หลังจากที่ได้กำหนดเป้าหมายให้คำปรึกษาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เทคนิคใดมาใช้จึงจะเกิดผลดีที่สุด ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถบรรลุเป้าหมายเพื่อที่จะได้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เทคนิคในการให้คำปรึกษาควรจะเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับเป้าหมายเฉพาะเจาะจงของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ในบางครั้งจำเป็นต้องใช้เทคนิคที่ผสมผสานมาจากแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้หลายๆ รูปแบบเข้าด้วยกัน เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมาย

นอกจากนี้ผู้ให้คำปรึกษาควรคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา ด้วยเหตุนี้เทคนิคในการให้คำปรึกษาบางลักษณะจะใช้ได้ผลดีสำหรับผู้รับคำปรึกษาในสิ่งแวดล้อมที่อยู่ภายนอกห้องให้คำปรึกษา อย่างไรก็ตามผู้ให้คำปรึกษาควรตัดสินใจเลือกใช้เทคนิคซึ่งสามารถนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายเฉพาะของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนโดยไม่สร้างข้อจำกัดว่าจะใช้เทคนิคนั้นในสิ่งแวดล้อมบางลักษณะเท่านั้น แต่ควรคำนึงว่าเทคนิคและสิ่งแวดล้อมใดที่สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละรายเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์ได้ดีที่สุด ควรเป็นสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาเลือกนำไปใช้ในการให้คำปรึกษา

4. ขั้นการประเมินผลและการยุติการให้คำปรึกษา การประเมินผลมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบว่าเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษานั้นได้ผลดีหรือไม่ และมีประโยชน์ต่อการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ หรือควรใช้เทคนิคเดิมต่อไปแล้วให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในด้านที่ยังขาดอยู่ หรือควรยุติการให้คำปรึกษาได้แล้ว เป็นต้น ดังนั้นการประเมินด้วยการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้รับการช่วยเหลือกับเป้าหมายที่กำหนดไว้จึงควรเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ

การยุติการให้คำปรึกษาควรเกิดขึ้นเมื่อผู้รับคำปรึกษามีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เรียนรู้วิธีการใหม่ที่เหมาะสมยิ่งขึ้นในการดำรงชีวิต และสามารถนำวิธีการเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้ในสภาพการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

1.3.3 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

จากเอกสารข้อมูลการให้คำปรึกษากลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ผู้วิจัยนำมาจัดขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมได้ดังนี้

1. ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) โดยนำนักเรียนในกลุ่มที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมเดียวกันมาเข้ากลุ่ม มีผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม โดยใช้เวลาแก่นักเรียนพอสมควร

2. ขั้นการเปลี่ยนแปลงกลุ่ม (The Transition Stage) เมื่อนักเรียนในกลุ่มรู้สึกไว้วางใจกันมากขึ้น มีความวิตกกังวลและตั้งเครียดอยู่บ้าง ผู้ให้คำปรึกษาต้องพยายามชี้แจงให้นักเรียนกล้าอภิปรายปัญหาของตัวเองอย่างเปิดเผย

3. ขั้นดำเนินการ (The Working Stage) สัมพันธภาพในกลุ่มดีขึ้นมาก ให้นักเรียนในกลุ่มเปิดเผยตัวเอง และร่วมกันแก้ปัญหาของนักเรียนโดยการสำรวจตนเอง เข้าใจปัญหาและพร้อมจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังนี้

- 1) การระบุพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
- 2) เรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขจากมากไปน้อย เลือกพฤติกรรมที่จะแก้ไขก่อน
- 3) การพิจารณาความเป็นไปได้ของการแก้ไข
- 4) การพิจารณาเงื่อนไขนำ-เงื่อนไขตาม
- 5) ทำความเข้าใจผลเสียของพฤติกรรมที่จะแก้ไข และทำข้อตกลงในการแก้ไข

พฤติกรรม

- 6) การใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อวางแผนและขั้นตอนในการแก้ไขพฤติกรรม

4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เมื่อนักเรียนเข้าใจปัญหาอย่างกระจ่างแจ้ง รู้วิธีการแก้ไข และนำไปปฏิบัติด้วยความพอใจ ไม่มีข้อขัดข้องใจ ก็ยุติการให้คำปรึกษา โดยการยุติแต่ละครั้งให้สรุปความรู้สึกและบอกสิ่งที่จะนำไปปฏิบัติต่อไป และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดครั้งต่อไป

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บีช (วัชร ทรัพย์มี, 2533: 165; อ้างอิงจาก Beach, 1965) ได้จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่เด็กโดยให้นักเรียนเรียนรู้จากตัวแบบ โดยฟังเทปบันทึกเสียงกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถโดยมีตัวแบบคือ เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน หญิง 3 คน และมีผู้

ให้บริการเป็นตัวแทนด้วยจดบันทึกเสียงในสภาพการณ์ต่าง ๆ ผลปรากฏว่าผลการเรียนของเด็กกลุ่มทดลองดีขึ้นและผู้ปกครองแจ้งว่าบุตรธิดาของตนเอาใจใส่ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนมากขึ้น

โฮลท์ (Holt. 1979: 6546-A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 15 คน จากเมืองเชอร์วีพอร์ท (Sherveport) ในหลุยส์เซียนา (Louisiana) โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน มีพฤติกรรมที่มีปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 5 คน ให้พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเป็นแบบสอบถามความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement-Responsibility Questionnaire - IAR) และแบบวัดสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio - Economic Status - SES) ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มควบคุมและกลุ่มลวง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ไบรอัน; และ ไบรอัน (รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2537: 210; อ้างอิงจาก Bryan; & Bryan. 1977) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่ออัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนที่มีต่อความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในมลรัฐฮาวาย จำนวน 53 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำนวน 23 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีอัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่ด้อยความสามารถทางการเรียนสูงขึ้น และมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เฮดควิสต์; และ คนอื่น ๆ (Hedquist; & others. 1996: 128-130) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักศึกษาที่มีต่อความวิตกกังวลและไม่กล้าแสดงออกทางสังคม ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางสังคมสูงขึ้น และมีความวิตกกังวลลดลง

1.4.2 งานวิจัยในประเทศ

สุนันท์ บุญอ่ำ (2537: 75) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกาย และเพื่อลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นมากกว่า และมีน้ำหนักลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สุภาพร จันทรศิริโยธิน (2526: 127) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาลี วงษ์แก้ว (2526: 35) ได้ทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศที่ได้กล่าวข้างต้น พบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นได้ เช่น ความเอาใจใส่ ทำการบ้าน และทบทวนบทเรียนมากขึ้น รับผิดชอบต่องานและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พัฒนาอึดทนในภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่มีต่อความสามารถด้านการเรียน พัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางสังคม พัฒนาความมีวินัยในตนเอง พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และพัฒนาอึดทนในทัศนทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียน

2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียน

ธีรยุทธ์ เสนิงศ์ ณ อรุณยา (2525: 33) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียนพอสรุปได้ว่า พฤติกรรมกรเรียน หมายถึง การกระทำกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนาในด้านความรู้ เจตคติและทักษะตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ในวิชาต่าง ๆ

แครนตัน; และ บาร์คเลย์ (Cranston; & Barcle. 1985: 1369) ได้ให้ความเห็นว่า พฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน หมายถึง วิธีการเรียนของผู้เรียนมีความเจริญสูงสุด สิ่งทีบุคคลกระทำขณะเรียนนั่นเอง

โสภา ชูพิกุลชัย (2528: 111) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเพิ่มเติมว่า นอกจากพฤติกรรมกรเรียนจะหมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการเรียนแล้ว

พฤติกรรม การเรียนยังหมายถึง การตอบสนองหรือปฏิกริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียนเป็นสำคัญ

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกต่อการเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติและทักษะให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในวิชาต่างๆ

2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนนั้น

เอนกกุล กริแสง (2520: 43 – 50) ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของวิธีเรียนของนักเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเรียนว่า นักเรียนจะบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนที่ตั้นนั้นจะต้องมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง โดยวิธีการนั้นมีองค์ประกอบที่นักเรียนจะต้องให้ความสนใจ คือ การฝึกฝน การรู้ผลงาน การแบ่งบทเรียนเป็นตอนๆ การใช้ประสาทรับรู้ช่วยในการเรียน เครื่องล่อใจซึ่งหมายถึง สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมหรือแสดงพฤติกรรม และความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สงัด อุทรานนท์ (2525: 42) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนนั้น นอกเหนือจากวิธีการเรียนแล้ว ลักษณะของการเรียน อัตราการเรียนของผู้เรียนก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน

รุ่งทิวา จักรกร (2521: 21) ได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเชาว์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ สิ่งที่จะเรียนรู้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

- 2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหาสาระ หรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียนมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความสั้น – ยาวของบทเรียน ความยาก - ง่ายของบทเรียน เป็นต้น

- 2.2 สื่อประกอบบทเรียน ได้แก่ สื่อสารการเรียนต่างๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้น เช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่นๆ โดยลักษณะของสื่อประกอบของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสมของสื่อ

3. วิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียนจะเป็นสิ่งที่กระตุ้น หรือแรงดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียนมีเจตคติที่ดีต่อบทเรียนต่อครูผู้สอน ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจ

กล่าวโดยสรุปก็คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้น ประกอบด้วยลักษณะของนักเรียน ลักษณะของสิ่งที่เรียน แรงจูงใจในการเรียน และวิธีการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของวิธีการเรียนนั้น ถ้านักเรียนมีวิธีการเรียนที่ถูกต้องก็จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนตามความมุ่งหวัง

2.3 พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีผู้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการพัฒนาพฤติกรรมการเรียน เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายดังนี้

ก่อน สวัสดิพาณิชย์ (2525: 2) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพฤติกรรมการเรียนว่าการพัฒนาพฤติกรรมการเรียน หรือวิธีเรียนที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่ปฏิบัติตามได้ยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว วิธีเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งเป็นพฤติกรรมการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลา และทำตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ต้องศึกษาให้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ ต่อการเรียน และทำงานต้องทำให้สำเร็จ กำหนดงานที่จะทำไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถ

วัชร บวรณสิงห์ (2526: 48 – 54) ได้อธิบายเพิ่มเติมสรุปได้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญอันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเองเพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อน หลัง และเวลาในการพักผ่อนให้พอเหมาะพร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม

ภิญโญ สาธร (2531: 5 – 16) ได้เสนอแนะวิธีเรียนให้แก่วงดังนี้

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครู อาจารย์ กำลังสอนในชั้นเรียน นักเรียนไม่ควรพูดคุยกัน แต่ให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ดอนใดฟังครูอธิบายไม่ทันหรือไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ควรยกมือถามทันที ขณะฟังหรือจดจำคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควร

เว้นที่ไว้จดภายหลัง แต่รีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจดจากความเข้าใจของนักเรียนเองไม่จดจำทุกคำพูดของอาจารย์

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน

2.1 ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่งหรือลองทบทวนดูเองในสิ่งที่เรียนมาแล้วในชั้นเรียน

2.2 ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

2.3 ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เอาไว้ว่าเวลาไหนจะทำอะไร

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965: 9) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานหนักเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคน สอบตก หรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดทางการเรียนปานกลาง หรือต่ำกว่าซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคน นอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50 – 60 แล้วยังขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30 – 40

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นนั้น มีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลหลายประการ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2526: 19) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน สรุปได้ว่า วิธีการเรียนของนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เจตคติของนักเรียนต่อครู ผู้สอน สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 9) กล่าวไว้สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนหรือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้น เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่ดีเรียนดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญา เฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักใช้เวลา ต้องรู้จักวิธีเรียน วิธีการทำงานให้ได้ผลดี

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

2.4.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

2.4.1.1 ความหมาย

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528: 8 – 9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดหมาย และได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ 3 เกณฑ์ คือ ใช้วิธีการสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นพื้นฐาน ในการศึกษา พฤติกรรม และตามหลักพฤติกรรมลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคล แสดงออก กระทำหรือตอบโต้สิ่งเร้าหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์หนึ่งและจะต้องเป็นพฤติกรรม ที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

2.4.1.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527: 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการ แะ แนวไว้ ดังนี้คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรกหรืออาจ ได้เพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียด ซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่า มีลักษณะ ประกิดหรือไม่เพื่อ ใช้ประกอบการแนะแนวบุคคล ให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบเพื่อ นำมาใช้ให้ คำปรึกษา
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบ จาก สิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 8) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น เพื่อรวบรวม ข้อมูลที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อ จะได้ทราบว่า พฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลง ไปในทิศทาง ใด

2.4.2 หลักการในการสังเกตพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526: 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตพฤติกรรม ว่าผู้สังเกต ยึดหลักต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ครู ควรจะ เลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของชั้นเรียน และคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนั้น พฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยๆ
2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตพฤติกรรมสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือ การให้ผู้ที่จะพัฒนา หรือเปลี่ยน พฤติกรรมเป็น ผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครูหรือเพื่อนครูหรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะให้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่าผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่า ผู้ที่จะต้องพัฒนาพฤติกรรมตนเองอีกครั้ง ทั้งวิธีนี้สามารถที่จะสอบความเที่ยงตรงระหว่าง ผู้สังเกต ได้โดยการใช้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไปสังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกันซึ่งผู้สังเกต พฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันอย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย ของครูว่า ต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็นใน ห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรจะเลือกเวลาที่พฤติกรรมที่ ต้องการที่จะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้นควรจะวิธีสุ่มเวลาซึ่งหมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกันแต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวกันได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกต โดยการสุ่มเวลานั้นอาจทำให้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดเนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรม ใดจะเกิดขึ้นบ่อยในช่วงเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนั้นผู้ทำการสังเกต ควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเองและต้องไม่สับสน โดยมุ่งให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา ซึ่ง ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 39 – 44) กล่าวถึงการเลือกสังเกตพฤติกรรมไว้ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Even sampling) เป็นการเลือกสังเกต เฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่งๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของ พฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา ดังกล่าว ไม่นำมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time sampling) เป็นการ สังเกตผู้ที่สังเกต แบ่งเวลาออกเป็นช่วงๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมง จะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้ จะเป็น พฤติกรรมของนักเรียนคนนั้นๆ ในช่วงเวลานั้น นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกต ได้ครั้งละหลายๆ คน โดยสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่น การสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจทำแบบฝึกหัด คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกต คนละ 10 วินาที เพราะฉะนั้น ในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จน

ครบรอบ 20 คน จะใช้รอบเวลา 200 วินาที แล้วกลับมาเริ่มต้นสังเกตคนที่ 2 วนไปจนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต สามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนหรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คนก็ได้

นอกจากนี้ การสังเกตแบบสุ่มเวลา สามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลว่าเป็นพฤติกรรมใดบ้าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึกควรจะทำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกมีหลายประเภท

2.4.3 หลักในการบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524: 264 – 273) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช. ชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถาม และตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลาในการบันทึกในแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้น เพียงแต่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่อง หรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยที่ผู้ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อนเช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในระยะเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็นช่วงสั้น ๆ เท่าๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลาระยะ 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาที ก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะต้องพิจารณาว่ามีพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นก็ให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลาสั้นๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตาม ให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาที่สังเกตพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งได้ใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ 80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536: 39 อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตร

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

2.4.4 วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการนำเสนอข้อมูลนั้นนิยมนำเสนอในรูปกราฟเส้น ซึ่งในรูปกราฟเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียว หรือหลายๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว หรือของหลายๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลายๆ บุคคล หรือหลายๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวในการสร้างโปรแกรมการสร้างโปรแกรมเพื่อจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้นจะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วัน เวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526: 20)

2.4.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึก

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 39) ได้กล่าวถึงประโยชน์และการบันทึก พฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับ และเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้นๆ
3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลง หรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต สรุปได้ว่าการสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม ตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำตอบโต้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้โดยใช้เครื่องมือหรือด้วยการใช้การสังเกต โดยอาศัยอวัยวะสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่ได้อธิบายวิเคราะห์ต่อไป

จากเอกสารและงานวิจัยดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น พบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ดังเช่น ในงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงว่า สามารถเพิ่มพฤติกรรมกล้าแสดงออกและใช้ในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 280 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนศรีวิกรม์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีผลคะแนนรวมการเรียนรู้คณิตศาสตร์กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน ทำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน และนำนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน ตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้นักเรียนที่มีผลคะแนนรวมทางการเรียนรู้คณิตศาสตร์กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา ได้จำนวน 76 คน ตอบแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

2. นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์มาตรวจให้คะแนนตามน้ำหนักของตัวเลือกที่กำหนดไว้

3. เรียงลำดับคะแนนของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์จากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน แยกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือดังนี้

1. แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมในการเรียนของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 141-142)

1.1 นำแบบสำรวจพฤติกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นนำเสนอต่อกรรมการควบคุมสารนิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้

1.2 นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ชุด กับ นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำผลไปหาค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

ตัวอย่างแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย	ปาน กลาง	น้อย ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
1	ข้าพเจ้าลืมนำหนังสือเรียนมาโรงเรียน					
2	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงเวลา					
3	ข้าพเจ้ามักจะขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำใน เวลาเรียน					
4	เมื่อเรียนไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจฟัง ครูสอน					
5	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสาย					

ฯลฯ

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนในแต่ละข้อความนั้น ได้กำหนดน้ำหนักของตัวเลือกในแต่ละระดับไว้ ดังนี้

เป็นประจำ	ให้คะแนน	5	คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ถ้าข้อความมีความหมายในทางลบ การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

เป็นประจำ	ให้คะแนน	1	คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้คะแนน	4	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

การหาค่าอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้

1. การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจ เป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมคะแนนของแต่ละคนแล้วเรียงคะแนนจากสูงไปต่ำ แยกนักเรียน 25% ที่ได้คะแนนสูง และ 25% ที่ได้คะแนนต่ำ นำมาหาค่าสถิติพื้นฐานในกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและต่ำ แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อของทั้งสองกลุ่มมาทดสอบนัยสำคัญเพื่อหาความแตกต่าง โดยใช้ t -test และคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไว้จำนวน 30 ข้อ

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ ภายหลังจากการคัดเลือกข้อความที่มีคุณภาพสูงไว้ แล้วหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

การสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ โดยพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อ 2.2 แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

2.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปดำเนินการวิจัยต่อไป

ตัวอย่างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง ปฐมนิเทศ/สร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่ม และผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองภายในกลุ่มและกับผู้วิจัย
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแบบกลุ่ม บทบาท และหน้าที่ของนักเรียน และผู้วิจัย

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ กระดาษและปากกา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จักหลังจากนั้นแจกกระดาษและปากกาให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเองดังนี้

1.1 เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่นชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น สีที่ชอบ วิชาเรียนที่ชอบ

1.2 กิจกรรมที่นักเรียนชอบทำเมื่ออยู่โรงเรียน และกิจกรรมที่ชอบทำเมื่ออยู่ที่บ้าน

เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยรวบรวมและแจกข้อมูลที่นักเรียนเขียน นำไปแจกให้สลับกันในกลุ่ม และให้นักเรียนที่อยู่ทางขวามือของผู้วิจัย อ่านชื่อเจ้าของข้อมูลและให้ยกมือขึ้นและแนะนำเพื่อนร่วมกลุ่มโดยอ่านจากข้อมูลที่เขียนแนะนำตัว เมื่อเสร็จก็ให้นักเรียนที่ถูกแนะนำอ่านชื่อ แนะนำคนต่อไป ทำเช่นนั้นจนครบ 8 คน และร่วมกันสรุปวัตถุประสงค์ของ กิจกรรมว่า เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย เป็นกันเอง และได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวให้เพื่อนในกลุ่ม และผู้วิจัยทราบ

2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาท หน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ระยะเวลา สถานที่ ซึ่งใช้ในการให้คำปรึกษา หลังจากนั้นผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ

3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอนในการให้คำปรึกษาดังนี้

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่อยากพัฒนาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ว่ามีอะไรบ้างของแต่ละคน เช่น การเข้าเรียนตรงเวลา การตอบคำถามครู ไม่เคยนอกเรื่องเวลาครูสอน ไม่ลุกออกจากที่ ไม่เหม่อลอย

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขของแต่ละคนนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น และผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมในการเรียนคณิตศาสตร์ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. ผู้วิจัยแจกแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนให้นักเรียนทำ

6. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกันอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการร่วมกันสรุปของนักเรียน

3. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการเรียน การประเมิน และการบันทึกพฤติกรรม

3.2 ผู้วิจัยสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ให้สอดคล้องกับ นิยามศัพท์เฉพาะ

3.3 วิธีหาคุณภาพของเครื่องมือของแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์

3.3.1 นำแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา สารนิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข ตรวจสอบรายละเอียด แล้วจึงนำไป ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงษ์ประยูร อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์พจพร วณิชานนท์ ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับ กลุ่มทดลอง

3.3.2 นำแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ปรับปรุงแก้ไข แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดกำแพง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้ทดลองต่อไป

ชื่อผู้สังเกต..... สถาบันที่สังเกต..... วันที่..... เวลา..... ถึง.....

แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ระยะเวลา..... ครั้งที่.....

คำชี้แจง ให้บันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน โดยเติมสัญลักษณ์ 1 หรือ 0 ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ลักษณะพฤติกรรมการเรียน	ครั้งที่ 1								ครั้งที่ 2								ครั้งที่ 3								หมายเหตุ
	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8	
นักเรียนคนที่																									
1. เข้าห้องเรียนตรงเวลา																									
2. สนใจฟังครูอธิบาย																									
3. ตอบคำถามครู																									
4. จดบันทึกงานขณะครูอธิบาย																									
5. ไม่ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต																									
6. ไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน																									
7. ไม่ทำงานวิชาอื่นหรืออ่านหนังสือขณะเรียน																									
8. ไม่เหม่อลอยหรือมองออกนอกชั้นเรียน																									
9. ไม่พูดเสียงดังรบกวนเพื่อนในชั้น																									
10. ไม่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใช้ขณะเรียน																									

การให้คะแนน

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี
 0 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดี

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบการวิจัยแบบ Pretest-Posttest Control Group Design (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533: 91) มีลักษณะการทดลองดังนี้

Pretest	Treatment	Posttest
TE ₁	X	TE ₂
TC ₁	-	TC ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการทดลอง

TE₁, TE₂ แทน การบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ตามลำดับ

TC₁, TC₂ แทน การบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม ตามลำดับ

X แทน การใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

วิธีการทดลอง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. สํารวจนักเรียนที่มีผลคะแนนการเรียนคณิตศาสตร์ในการสอบกลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 มีผลคะแนนตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน ทำการตอบแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ แล้วเลือกนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มต่ำไว้ 38 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเพื่อเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน

2. ทำการสังเกตโดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกต 1 คน โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง 2 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง

ระยะก่อนการทดลอง สังเกตกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันที่ 7, 9, 11 กุมภาพันธ์ 2548

ระยะหลังการทดลอง สังเกตกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันที่ 14, 16, 18 มีนาคม 2548 ตามตารางกำหนดการสังเกต

ขั้นตอนในการสังเกต

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ และแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เพื่อสามารถบันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง
2. การสังเกตของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการบันทึกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง 3 ครั้ง และระยะหลังการทดลอง 3 ครั้ง
3. ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์และหาค่าสัมประสิทธิ์ของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยของผลการสังเกตก่อนและหลังการทดลอง ได้ร้อยละ 0.9

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

การสังเกตในครั้งนี้ เป็นการสังเกตลักษณะพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามคำนิยามศัพท์เฉพาะ จึงหาความเชื่อมั่นของการสังเกตโดยใช้วิธีของ สกอตต์ (Scott) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531: 134) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$TT = \frac{Po - Pe}{1 - Pe}$$

TT	หมายถึง ความเชื่อมั่นของการสังเกต
Po	หมายถึง อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกตพฤติกรรม ได้ตรงกันของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งได้จากผลต่างระหว่าง 1.00 กับค่าผลรวมของผลต่างระหว่างร้อยละของค่าสังเกต พฤติกรรมของผู้สังเกต 2 คน
Pe	หมายถึง อัตราส่วนของความน่าจะเป็นของการสังเกตพฤติกรรม ได้ตรงกันที่เกิดขึ้นโดยความบังเอิญของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งหาได้จากสัดส่วนของคะแนนพฤติกรรมที่มีจำนวนสูงสุด และรองลงมาโดยเลือกจากผู้สังเกตคนใดคนหนึ่งก็ได้ นำค่า ทั้งสองมายกกำลังสอง แล้วนำมารวมกัน

กำหนดการสังเกต

(สังเกตวันเวลาเดียวกัน 2 คน)

คนที่ 1 ผู้วิจัย นางสาวสินีนาง สุทิน

คนที่ 2 ผู้ร่วมสังเกต นางพจพร วณิชานนท์ อาจารย์สอนคณิตศาสตร์ โรงเรียนศรีวิกรม์

ก่อนทดลอง

วัน/เดือน/ปี	เวลา	เวลา
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
วันจันทร์ที่ 7 กุมภาพันธ์ 2548	10.00 – 10.50	9.00 – 9.50
วันพฤหัสบดีที่ 9 กุมภาพันธ์ 2548	9.00 – 9.50	10.50 – 11.40
วันศุกร์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548	13.40 – 14.30	12.50 – 13.40

หลังทดลอง

วัน/เดือน/ปี	เวลา	เวลา
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
วันจันทร์ที่ 14 มีนาคม 2548	10.00 – 10.50	9.00 – 9.50
วันพุธที่ 16 มีนาคม 2548	9.00 – 9.50	10.50 – 11.40
วันศุกร์ที่ 18 มีนาคม 2548	13.40 – 14.30	12.50 – 13.40

3. ดำเนินการใช้โปรแกรมให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม โดยใช้การทดลอง
จำนวน 8 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ตามตารางกำหนดการให้คำปรึกษา

ตารางกำหนดการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เรื่อง
1	วันจันทร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2548	ปฐมนิเทศ/สร้างสัมพันธภาพ
2	วันพฤหัสบดีที่ 17 กุมภาพันธ์ 2548	การเข้าห้องเรียนตรงเวลา/สนใจฟังครูอธิบาย
3	วันจันทร์ที่ 21 กุมภาพันธ์ 2548	การตอบคำถามครูและจดบันทึกงานขณะครูอธิบาย
4	วันพฤหัสบดีที่ 24 กุมภาพันธ์ 2548	การลุกจากที่และทำงานอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
5	วันจันทร์ที่ 28 กุมภาพันธ์ 2548	การพูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน
6	วันพฤหัสบดีที่ 3 มีนาคม 2548	การเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน
7	วันจันทร์ที่ 7 มีนาคม 2548	การนำโทรศัพท์มือถือมาไว้ในขณะเรียน
8	วันพฤหัสบดีที่ 10 มีนาคม 2548	ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

4. ตรวจสอบให้คะแนนและนำคะแนนที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากแบบสำรวจพฤติกรรมนิยม
2. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนก่อนการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาและหลังการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
3. เปรียบเทียบคะแนนจากบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 1.1 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน
 - 1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 91)
 - 2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของแมนน์-วิทนี The Mann-Whitney U Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 91)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน จำนวนกลุ่มทดลองที่ใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
MD	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนหลังและก่อนการทดสอบของทุกคนในกลุ่มทดลอง
S^2_D	แทน ความแปรปรวนของความแตกต่างรวมของคะแนนความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
TE ₁	แทน การทดสอบของกลุ่มทดลองก่อนให้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
TE ₂	แทน การทดสอบของกลุ่มทดลองหลังการให้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
TC ₁	แทน การทดสอบของกลุ่มควบคุมก่อนให้คำปรึกษา
TC ₂	แทน การทดสอบของกลุ่มควบคุมหลังให้คำปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนหลังการทดลอง โดยใช้ Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ The Mann-Whitney U Test

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษา ซึ่งได้แก่ การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์หลังการทดลอง และการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิจัย

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ Wilcoxon's Matched-Pairs Signed-Ranks Test ข้อมูลแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์		ผลต่างของคะแนน	อันดับที่ของความแตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง			บวก	ลบ	
1	24	7	17	2	2		0**
2	25	6	19	3	3		
3	26	4	22	7	7		
4	26	7	19	3	3		
5	27	7	20	5	5		
6	29	7	22	7	7		
7	24	12	12	1	1		
8	26	5	21	6	6		
Mdn	26	7		รวม	34		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง โดยนักเรียนกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ข้อมูลแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์		ผลต่างของคะแนน	อันดับที่ของความแตกต่าง	อันดับตามเครื่องหมาย		T
	หลังทดลอง	ก่อนทดลอง			บวก	ลบ	
1	10	17	-7	7		7	0**
2	9	15	-4	6		6	
3	11	14	-3	3		3	
4	13	15	-2	1		1	
5	8	15	-7	7		7	
6	11	14	-3	3		3	
7	13	10	+3	3	3		
8	14	12	+2	1	1		
Mdn	11	14.5	11	รวม	4	27	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มควบคุม แม้ว่าไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แต่เมื่อระยะเวลาเพิ่มขึ้น กลับพบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมเปลี่ยนแปลงไป โดยนักเรียนกลุ่มควบคุมกลับมีพฤติกรรมการเรียนลดลงกว่าก่อนการทดลอง

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ข้อมูลแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้หลังการทดลอง			
	กลุ่มทดลอง	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
1	24	9	10	3
2	25	11	9	2
3	26	12	11	4
4	26	12	13	6
5	27	15	8	1
6	29	16	11	4
7	24	9	13	6
8	26	12	14	8

$$R1 = 96$$

$$R2 = 34$$

$$U1 = (8)(8) + \frac{8(7)}{2} - 96 = -4$$

$$U2 = (8)(8) + \frac{8(7)}{2} - 34 = 58$$

U1 น้อยกว่า U2 นำไปเปิดตาราง

$$\text{ได้ค่าความน่าจะเป็น} = .000$$

จากตาราง 3 พบว่า หลังการทดลอง พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมแตกต่างกับกลุ่มควบคุม

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานของการวิจัย

1. ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 280 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนศรีวิกรม์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีผลคะแนนรวมการเรียนคณิตศาสตร์กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน ทำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน และนำนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน ตามขั้นตอนดังนี้

1. ให้นักเรียนที่มีผลคะแนนรวมทางการเรียนคณิตศาสตร์กลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา ได้จำนวน 76 คน ตอบแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน
2. นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์มาตรวจให้คะแนนตามน้ำหนักของตัวเลือกที่กำหนดไว้

3. เรียงลำดับคะแนนของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์จากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน แยกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือดังนี้

1. แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
3. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมในการเรียนของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 141-142)

1.1 นำแบบสำรวจพฤติกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นนำเสนอต่อกรรมการควบคุมสารนิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้

1.2 นำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ชุด กับ นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำผลไปหาค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

การสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อ 2.2 แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

2.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปดำเนินการวิจัยต่อไป

3. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาดำรง เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการเรียน การประเมิน และการบันทึกพฤติกรรม

3.2 ผู้วิจัยสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ให้สอดคล้องกับ นิยามศัพท์เฉพาะ

3.3 วิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือของแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์

3.3.1 นำแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา สารนิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข ตรวจสอบรายละเอียด แล้วจึงนำไป ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงษ์ประยูร อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์พจพร วณิชานนท์ ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับ กลุ่มทดลอง

3.3.2 นำแบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ปรับปรุงแก้ไข แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดกำแพง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้ทดลองต่อไป

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบการวิจัยแบบ Pretest–Posttest Control Group Design (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533: 91) มีลักษณะวิธีการทดลองดังนี้

1. สุ่มนักเรียนที่มีผลคะแนนการเรียนคณิตศาสตร์ในการสอบกลางภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ตั้งแต่ 49 คะแนนลงมา จำนวน 76 คน ทำแบบสำรวจพฤติกรรมกรรมการเรียน และนำนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมกรรมการเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 38 คน แล้วสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง เป็นกลุ่มควบคุมและ กลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน

2. ทำการสังเกตโดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกต 1 คน โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมของ นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง 2 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง

ระยะก่อนการทดลอง สังเกตกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันที่ 7, 9, 11 กุมภาพันธ์ 2548

ระยะหลังการทดลอง สังเกตกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันที่ 14, 16, 18 มีนาคม 2548

3. ดำเนินการใช้โปรแกรมให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม โดยให้การทดลองจำนวน 8 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ตามตารางกำหนดการให้คำปรึกษา

4. ตรวจให้คะแนนและนำคะแนนที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากแบบสำรวจพฤติกรรมนิยม
2. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ก่อนการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาและหลังการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
3. เปรียบเทียบคะแนนจากบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้หลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนกลุ่มทดลองหลังเข้าร่วมโปรแกรมมีความสนใจ ความตั้งใจในการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษามากกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษา จึงมีแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมมากขึ้น และอาจเป็นเพราะว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวัชร ทรัพย์มี (2533: 165) ที่พบว่า การให้

คำปรึกษาโดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นแบบและเด็กได้เรียนรู้จากตัวแบบสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพันธ์ บุญอ่ำ (2536: 7579) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออึดทนโน้ตศน์ทางด้านร่างกายและน้ำหนักรักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีอึดทนโน้ตศน์ทางร่างกายดีขึ้นและมีน้ำหนักลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูลีพร รามัญ (2540: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอนางรองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพฤติกรรมกรเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบบันทึกพฤติกรรมกรเรียนก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า พฤติกรรมกรเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรเรียน มีพฤติกรรมกรเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธนี ทองแก้ว (2540: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ TAI กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TAI มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TAI มีความคงทนในการเรียนรู้อสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูลีพร รามัญ (2540: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอนางรองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนเหมาะสมขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีการใช้เวลาในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการศึกษาค้นคว้า ควรส่งเสริมให้มีการนำเอาวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมาใช้พัฒนาการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาในการเรียนให้เหมาะสมทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน อันจะส่งผลให้เกิดผลดีต่อการเรียน และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2 สำหรับผู้ที่สนใจจะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมไปใช้ ควรได้ศึกษาจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และเทคนิคต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมให้เข้าใจ รวมทั้งควรมีประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมก่อนนำไปใช้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแบบรายบุคคลเปรียบเทียบกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มของนักเรียนกลุ่มอื่นบ้าง

2.2 ควรมีการทดลองใช้การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ บ้าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2539). รายงานการประชุมสัมมนาเรื่อง การวิเคราะห์โครงสร้างพื้นฐานการจัดการ
การศึกษาและมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยม
ศึกษา ระหว่างวันที่ 24-25 ธันวาคม 2539 ณ โรงแรมปรีณิพัทธ์ อาคารบีบี
ทาวเวอร์ กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: กรม.
- ก่อ สวัสดิพิบูลย์. (2525). คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
ศาสนา.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2527). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กัญญา พรหมณัฏฐ์. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องการรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและ
ความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: กองการวิจัย
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา ไชยพันธุ์. (2541, มกราคม-เมษายน). คุณลักษณะของผู้ให้การปรึกษานักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยขอนแก่นต่อการศึกษา. การให้คำปรึกษา. 7(1): 42-46.
- ขวัญเรือน อาชวิบูลย์. (2527, ตุลาคม-ธันวาคม). การวิเคราะห์การศึกษามัธยมศึกษาในประเทศไทย. วารสารครุศาสตร์. 13.
- คมเพชร จัตุรงค์กุล. (2521). ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จำเนียร ช่างโชติ. (2524). เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. (2529). เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา
ปีที่ 1-7. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จุลพร วัฒนภู. (2540). ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการใช้เวลาใน
การเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองตะเคียน อำเภอ
หนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทองเรียน อมรัชกุล. (2520). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรยุทธ์ เสนิงค์ ณ อุษยา. (2525). พฤติกรรมในการเรียนการสอน. เอกสารการสอนชุด
วิชา พฤติกรรมการสอนประถมศึกษา หน่วยที่ 6-10. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด
พันธ์พิบูลย์.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- บังอร พุ่มสะอาด. (2541, สิงหาคม). ผลการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาโดยใช้รูปแบบ
การนิเทศภายในที่เน้นการพัฒนาลังข้อสอบ. วิชาการ. 1(8): 65-71.
- ประภาพรณ นาคข้าพันธ์. (2536). ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลด
พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์
อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี เกลิงพล. (2520). การแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ปราณี รามสูตร. (2533). การแนะแนวในระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปรีชา วิทโค. (2524). การฝึกครูประจำการในการประยุกต์หลักพฤติกรรมเพื่อสร้างและ
รักษาพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบวินัยของนักเรียนในชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ จ.ด.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2529). การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์.
- , (2536). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- , (2530). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมการแต่งตั้ง
ทบวงมหาวิทยาลัย.
- ฝ่ายทะเบียนและวัดผล โรงเรียนศรีวิกรม์. (2545). สรุปผลการเรียนของนักเรียนรายปีของ
หมวดคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงเรียน.

- พัชนี ทองแก้ว. (2540). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ TAI กับการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (ม.ป.ป.). การแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: พัทธอักษร.
ภิญโญ สาร. (2531, มิถุนายน-พฤศจิกายน). เรียนอย่างไรจึงจะเก่ง. สืบมาจารย์: วารสาร
วิชาการ วิทยาลัยครูนครราชสีมา. 3, 6: 5-16.
- มาลี วงษ์แก้ว. (2526). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รวิวรรณ ชินะตระกูล. (2537). หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- รังสรรค์ เพ็งหนู. (2523). การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัด
โครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2521). วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- วัชร ฐะคำ. (2533). จิตวิทยาการแนะแนวการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมการฝึกหัดครู.
- วัชร บุรณสิงห์ (2526). การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารรามคำแหง ฉบับพิเศษ
พัฒนาบุคลากร. 9: 48-54.
- วัชร ทรัพย์มี. (2520). การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- (2525). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2533). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2526, พฤษภาคม). ความหมายของหลักสูตรและการสอน. การพัฒนา
หลักสูตร 20. 12-13.
- วิญญู พูลศรี. (2531). เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชาจิตวิทยาการ
แนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา.

- ศิริรัตน์ ภูสกลเจริญศักดิ์. (2531). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์ ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สงัด อุทรานนท์. (2525). การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมทรง สุพานิช. (2539). เอกสารประกอบการสอนวิชา 1023623. มหาสารคาม: สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.
- สมพร สุทัศน์ย์. (2527). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2533). เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1-6.
นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526). แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน. กรุงเทพฯ: ครูปริทัศน์.
- (2524). การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2539). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุนันท์ บุญอ่ำ. (2537). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อ อัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพร จันทศิริโยธิน. (2526). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ นามสูตร. (2526). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้าน การเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุดรดิตถ์. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2528). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุตรไพศาล.

- อาภา จันทรสกุล. (2535). *ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2527). *การศึกษาและพัฒนาประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2520). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนต.
- Bandura, Albert. (1977). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentive-Hall.
- Corey, Gerald. (1996). *Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy*. Pacific Group, California: Brooks/Cole Publishing Company.
- Cranston, Charles M.; & Mccort, Barclay. (1985, April). A Learner Analysis Experiment : Cognitive Style Versus. Learning Style in Undergraduate Nursing Education. *Journal of Nursing Education*. 24: 136-138.
- Gazda, G.M. J.A. Duncan; & M.E. Medsows. (1967). Group Counseling and Group Procedure-Report of A Servey. *Counselor Education and Supervision*. 6(1): 305-310.
- Hedquist, Marie Ann. (1996). *Nutrition and Diet Therapy*. Consulting editor, Winifred A. Morse: Reviewers, Paula V. Gribble, Ann Marie Hedquist. Albany: Delmar.
- Hildreth, H. Gertrude. (1966). *Introduction to the Cifted*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Holt, Essie William. (1979, May). The Effects of Behavioral Group Counseling Using Self-Verbalization on Self-Rasponsibility and Academic Achievement of Culturally Different Adolescents. *Dissertation Abstract International*. 39(11): 6546-A.
- Holtzman, Abraham. (1980). *American Government : Ideals and Reality*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Krumboltz, John D.; & Carl E. Theoresen. (1969). *Behavior Counseling : Case and Technuques*. New York: Holt, Rinehart and Winton Inc.
- Maddox, Harry. (1965). *How To Study*. London: The English Language Book Society.
- Mahler, Clarence A. (1969). *Group Counseling in the School*. New York: Houghton Miffin Company.
- Ohlsen, Merle M. (1977). *Group Counseling*. New York: Harper and Brothers.
- Patterson. C.H. (1966). *Theories of Counseling and Psychotherapy*. 2nd ed. New York: Harper and Row.

- Roger, Carl R. (1970). *Encounter Groups*. New York: Great Britian.
- Shertzer, Burce; & Shelly C. Stone. (1971). Group Counseling. in *Fundamentals of Counseling*. New York: Houghton Mifflin Company.
- Trotzer, James P. (1999). *The Counselor and the Group : Integrating Theory, Training, and Practice*. 3rd ed. Philadelphia, PA: Accelerated Development.
- Williamson, E.G. (1953). *Counseling and Discipline*. New York: McGraw – Hill Company Inc.
- Wrenn. (1953). *Counseling and Discipline*. New York: McGraw-Hill Company Inc.,

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/1.1.1

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖ กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ ทงศ์ประยูร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบบันทึก โปรแกรม และแบบสำรวจ

เนื่องด้วย นางสาวสินีนาง สุทิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทศพร ประเสริฐสุข เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบบันทึก โปรแกรม และแบบสำรวจให้ นางสาวสินีนาง สุทิน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ จีระเชษฐกุล

คณะศิลปศึกษา

สำนักงานเลขาธิการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : กองการลงทะเบียนข้อมูลเพื่อระบบคอมพิวเตอร์ โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

ที่ ศร 0519.12/335๓

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ มีนาคม 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศรีวิกรม์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสำรวจ แบบบันทึก และโปรแกรมฯ

เนื่องด้วย นางสาวสินีนาง สุทิน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การให้คำปรึกษาดมทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทศพร ประเสริฐสุข เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้ห้องเรียน และห้องแนะแนว เพื่อให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 275 คน ทำแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ในระหว่างเดือนมีนาคม 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสินีนาง สุทิน ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4152276

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

คำชี้แจง แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓

ในช่องที่ตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด ในช่องเป็นประจำ บ่อย ปานกลาง
น้อยครั้ง และน้อยที่สุด

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนบ่อยมาก แต่ไม่ทุกครั้ง
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนไม่บ่อย มาก และไม่บ่อยมาก
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนนาน ๆ ครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของนักเรียนน้อยครั้ง ที่สุด หรือแทบจะไม่กระทำเลย

แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย	ปาน กลาง	น้อย ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
1	ข้าพเจ้าลืมนำหนังสือเรียนมาโรงเรียน					
2	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงเวลา					
3	ข้าพเจ้ามักจะขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำใน เวลาเรียน					
4	เมื่อเรียนไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจฟังครู สอน					
5	ข้าพเจ้าเข้าเรียนสาย					
6	ข้าพเจ้านำอุปกรณ์การเรียนมาครบ					
7	ข้าพเจ้าชอบคิดถึงเรื่องอื่นขณะครูสอน					
8	ในขณะที่เรียนหนังสือ ข้าพเจ้ามองออกนอก หน้าต่าง					
9	ข้าพเจ้านำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูกำลัง สอนอยู่หน้าชั้นเรียน					
10	ข้าพเจ้าพยายามจดคำอธิบายของครูให้ ได้มากที่สุด					
11	ข้าพเจ้านำโทรศัพท์มือถือมาไว้ในขณะเรียน					
12	ข้าพเจ้าไม่เข้าเรียนเมื่อมีโอกาส					
13	ถ้าข้าพเจ้าจดคำอธิบายของครูไม่ทัน จะเว้น ไว้ก่อนและขอยืมเพื่อนมาจดภายหลัง					
14	ข้าพเจ้าจดคำอธิบายของครูด้วยความเข้าใจ					
15	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายได้ไม่นานนักก็ จะรู้สึกเบื่อแล้วหยุดทำงานนั้น					
16	ขณะที่ทำแบบฝึกหัด ข้าพเจ้าชอบทำบันทึก ย่อ					
17	หลังจากที่เรียนแล้ว ข้าพเจ้าพยายามจดวิธี ทำ และสิ่งสำคัญของเรื่องที่อ่าน					
18	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อน เข้าเรียน					

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย	ปาน กลาง	น้อย ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
19	หลังจากที่เรียนแล้วข้าพเจ้าพยายามจด ตัวอย่างที่เรียนมาให้เป็นระเบียบเพื่อให้ เข้าใจและจำง่าย					
20	ข้าพเจ้าทำการบ้านส่งทันเวลาที่กำหนด					
21	ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงการทำงานให้ ดีที่สุดเพื่อให้งานสำเร็จ					
22	แม้ว่างานที่ครูให้จะไม่น่าสนใจข้าพเจ้า ก็ตั้งใจทำงานเสร็จเรียบร้อย					
23	เมื่อครูให้ทำรายงาน ข้าพเจ้าจะรอจนใกล้ เวลาส่งงานจึงค่อยเริ่มทำ					
24	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูสอนไม่ว่าครูจะสอนดี หรือไม่ก็ตาม					
25	ข้าพเจ้าพยายามทำงานจนสุดความสามารถ ไม่ว่างานนั้นจะยากหรือง่าย					
26	แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ชอบเรียนวิชา คณิตศาสตร์ แต่ข้าพเจ้าก็จะพยายามตั้งใจ เรียน					
27	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะ ขอลอกจากเพื่อน					
28	เวลาอ่านหนังสือข้าพเจ้าจับประเด็นสำคัญ ของเนื้อหาไม่ค่อยได้					
29	เมื่อข้าพเจ้าทำงานบกพร่องแล้วถูกครูตำหนิ ข้าพเจ้าจะเกิดความท้อถอย หหมดความ พยายามที่จะทำงานนั้นต่อไป					
30	เมื่อครูคืนงานที่ส่งไป ข้าพเจ้าจะรีบดูทันทีว่า ครูให้แก้ไขอะไร					

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง ปฐมนิเทศ/สร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่ม และผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองภายในกลุ่มและกับผู้วิจัย
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมแบบกลุ่ม บทบาท และหน้าที่ของนักเรียน และผู้วิจัย

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ กระดาษและปากกา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จักหลังจากนั้นแจกกระดาษและปากกาให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเองดังนี้

1.1 เขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง เช่นชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น สีที่ชอบ วิชาเรียนที่ชอบ

1.2 กิจกรรมที่นักเรียนชอบทำเมื่ออยู่โรงเรียน และกิจกรรมที่ชอบทำเมื่ออยู่ที่บ้าน

เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยรวบรวมและแจกข้อมูลที่นักเรียนเขียน นำไปแจกให้สลับกันในกลุ่ม และให้นักเรียนที่อยู่ทางขวามือของผู้วิจัย อ่านชื่อเจ้าของข้อมูลและให้ยกมือขึ้น และแนะนำเพื่อนร่วมกลุ่มโดยอ่านจากข้อมูลที่เขียนแนะนำตัว เมื่อเสร็จก็ให้นักเรียนที่ ถูกแนะนำอ่านชื่อ แนะนำคนต่อไป ทำเช่นนี้จนครบ 8 คน และร่วมกันสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่าเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย เป็นกันเอง และได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวให้เพื่อนในกลุ่มและผู้วิจัยทราบ

2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาท หน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ระยะเวลา สถานที่ ซึ่งใช้ในการให้คำปรึกษา หลังจากนั้นผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ

3. ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟังการใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ ซึ่งมีขั้นตอนในการให้คำปรึกษาดังนี้

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่อยากพัฒนาในการเรียนวิชคณิตศาสตร์ว่ามีอะไรบ้างของแต่ละคน เช่น การเข้าเรียนตรงเวลา การตอบคำถามครู ไม่เคยนอกเรื่องเวลาครูสอน ไม่ลุกออกจากที่ ไม่เหม่อลอย

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขของแต่ละคนนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น และผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของพฤติกรรมในการเรียนคณิตศาสตร์ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. ผู้วิจัยแจกแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนให้นักเรียนทำ

6. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกันอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการร่วมกันสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง การเข้าห้องเรียนตรงเวลาและสนใจฟังครูอธิบาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมเป็นอันดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวกับการไม่เข้าห้องเรียนตรงเวลา และไม่สนใจฟังครูอธิบายในขณะที่ครูสอน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มแต่ละคนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการแก้ไขที่เกี่ยวข้องกับการตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและซักถามปัญหาที่ไม่เข้าใจในบทเรียน โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันวิเคราะห์หาว่าปัญหาของใครที่สมควรจะแก้ไขเป็นอันดับแรก และให้นักเรียนคนนั้นอธิบายปัญหาของตนเองที่เกี่ยวกับการเข้าห้องเรียนตรงเวลาและสนใจฟังครูอธิบายในขณะที่ครูสอน โดยนักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อให้ให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมรายการตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและซักถามปัญหาที่ไม่เข้าใจในบทเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุเกี่ยวกับการเข้าห้องเรียนตรงเวลาและสนใจฟังครูอธิบายในขณะที่ครูสอน

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษากันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน และไม่ซักถามปัญหาที่ไม่เข้าใจในบทเรียนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม

3.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบจากนักเรียนที่เรียนเก่ง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูแบบอย่างจากนักเรียนในระดับห้อง ม.2/1 ที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและซักถามปัญหาที่ไม่เข้าใจในบทเรียน

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนห้อง ม.2/1

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับการเสริมแรงทางสังคมและการชี้แนะให้นักเรียน

3.6.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันพิจารณาแนวทางที่เหมาะสมในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในการเข้าห้องเรียนตรงเวลา และสนใจครูอธิบายในขณะที่ครูสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษารั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ ในการให้คำปรึกษารั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง ตอบคำถามครูและจัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการเข้าห้องเรียนตรงเวลาและสนใจฟังครูอธิบายในขณะที่ครูสอน
2. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพูดถึงวัตถุประสงค์ในการที่เรามาพบกันในครั้งนี้ เพื่อรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการเข้าห้องเรียนตรงเวลาและสนใจฟังครูอธิบายในขณะที่ครูสอน โดยผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มเรียงลำดับพฤติกรรมที่ใช้เวลาในการเรียนที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการไม่สนใจตอบคำถามครูและไม่จดบันทึกงานขณะครูอธิบาย ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการใช้เวลาในการเรียนที่ไม่เหมาะสมนั้น

3.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบจากวิดิทัศน์ การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูตัวอย่างจากนักเรียนในห้องที่ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันตามเวลาที่ครูกำหนด

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการตอบคำถามครูและจดบันทึกงานในขณะครูอธิบาย

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับการเสริมแรงทางสังคมและการชี้แนะแก่นักเรียน

3.6.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันพิจารณาแนวทางที่เหมาะสมในการตอบคำถามครูและจดบันทึกงานในขณะครูอธิบาย

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษารั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง การลอกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจดบันทึกงานขณะครูอธิบาย
2. เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลอกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
3. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลอกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพูดถึงวัตถุประสงค์ในการที่เรามาพบกันในครั้งนี้ เพื่อรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการตอบคำถามครูและจดบันทึกงานขณะครูอธิบาย

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลอกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลอกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการพัฒนาจากมากไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการไม่ใช้เวลาว่างในการทบทวนบทเรียนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในการลุกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

3.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบจากตัวแทนนักเรียนในห้องที่เรียนเก่ง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มฟังการบรรยายจากนักเรียนตัวอย่างในห้องของนักเรียนที่เรียนเก่งในการไม่ลุกจากที่นั่งและไม่ทำงานวิชาอื่นขึ้นมาทำโดยไม่ได้รับอนุญาต

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการใช้เวลาว่างในการลุกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะแก่นักเรียน

3.6.5 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มร่วมกันพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในการลุกจากที่นั่งและทำงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษารั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 5

ชื่อเรื่อง การไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลุกจากที่นั่งและนั่งงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
2. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันพูดถึงวัตถุประสงค์ในการที่เรามาพบกันในครั้งนี้ เพื่อรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการลุกจากที่นั่งและนั่งงานวิชาอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยมีผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายต่อเนื่องจากในห้องเรียน

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันเรียงลำดับพฤติกรรมการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษากันว่าพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนาสามารถ พัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่านักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้น ก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่ พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อน ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

3.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิค แม่แบบจากการยกตัวอย่างนักเรียนในระดับ ม.2 ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์เก่ง การเสริมแรงทาง สังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยยกตัวอย่างนักเรียนในระดับ ม.2 ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์เก่ง การไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึง ประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับ เพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนตัวอย่าง

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะแก่นักเรียน

3.6.4 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มร่วมกันพิจารณาแนวทางพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ด้านการไม่พูดคุยเสียงดังรบกวนเพื่อนและไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง การเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ในการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันพูดถึงวัตถุประสงค์ในการที่เรามาพบกันในครั้งนี้ เพื่อรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ในการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน โดยมีผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในด้านการทำการบ้าน

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันเรียงลำดับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการเหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในการไม่เหม่อลอย

3.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบจากนักเรียนตัวอย่างที่เรียนคณิตศาสตร์เก่ง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนดูแบบอย่างจากนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์เก่งที่บรรยายถึงการตั้งใจเรียน จดจ่อ มีสมาธิ ไม่เหม่อลอย สนใจสิ่งนอกชั้นเรียน

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของแม่แบบจากนักเรียนตัวอย่าง

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับการเสริมแรงทางสังคมและการชี้แนะแก่นักเรียน

3.6.4 ผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่มร่วมกันพิจารณาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ด้านการไม่เหม่อลอยและไม่สนใจในสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง การนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทราบผลการปฏิบัติของนักเรียนในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการไม่เหม่อลอยและสนใจสิ่งอื่นนอกชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการแก้ปัญหาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันบอกถึงวัตถุประสงค์ในการที่เรามาพบกันในครั้งนี้ เพื่อรายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน โดยมีผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงตามลำดับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อย

3.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่าสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อน และผลที่เกิดขึ้นมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

3.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการนำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม

3.6 ผู้วิจัยให้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบจากนักเรียนตัวอย่างที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์เก่ง การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการชี้แนะ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.6.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนฟังการบรรยายจากนักเรียนตัวอย่างเกี่ยวกับเหตุผลในการไม่นำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน

3.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียนตัวอย่าง

3.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะแก่นักเรียน

3.6.4 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันพิจารณาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ในไม่นำโทรศัพท์มือถือมาใช้ในการเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษา และปัจเจกนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลจากการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ และเรียนรู้การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษากลุ่มพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันสรุปผลของการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของตนเอง
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของตนเองก่อนและหลังการได้รับการให้คำปรึกษา
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม ผู้วิจัยกล่าวขอใจ นักเรียน ที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมอภิปรายของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปผลของนักเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ระยะเวลา.....ครั้งที่.....
 ชื่อผู้สังเกต.....สถานที่สังเกต.....วันที่.....เวลา.....ถึง.....

คำชี้แจง ให้บันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน โดยเติมสัญลักษณ์ 1 หรือ 0 ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ลักษณะพฤติกรรมการเรียน	1								2								3								หมายเหตุ
	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8	1	2	3	4	5	6	7	8	
นักเรียนคนที่																									
1. เข้าห้องเรียนตรงเวลา																									
2. สนใจฟังครูอธิบาย																									
3. ตอบคำถามครู																									
4. จัดบันทึกงานขณะครูอธิบาย																									
5. ไม่หลุดจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต																									
6. ไม่พูดคุยกับเพื่อนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน																									
7. ไม่ทำงานวิชาอื่นหรืออ่านหนังสือขณะเรียน																									
8. ไม่เหม่อลอยหรือมองออกนอกชั้นเรียน																									
9. ไม่พูดเสียงดังรบกวนเพื่อนในชั้น																									
10. ไม่นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใช้ขณะเรียน																									

การให้คะแนน

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี
- 0 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดี

ภาคผนวก ค
การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจพฤติกรรมเป็นรายข้อ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	3.815	16	2.256
2	2.302	17	7.071
3	3.630	18	6.242
4	6.009	19	2.464
5	3.207	20	6.148
6	3.325	21	5.376
7	4.320	22	3.767
8	2.280	23	3.467
9	2.694	24	2.147
10	3.035	25	4.243
11	3.424	26	4.793
12	3.550	27	3.467
13	3.211	28	3.529
14	7.180	29	2.546
15	7.603	30	3.454

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาวสินีนาง สุทิน
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 26 กรกฎาคม 2517
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	63/13 หมู่ 4 แสมดำ พระราม 2 บางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดกำแพง เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน
พ.ศ. 2539	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ